

MACPRO

MAGAZINE

MAJ 2011

SKYSKRAPAN BRINNER

HAR GOOGLE TAPPAT FOKUS?

Nya

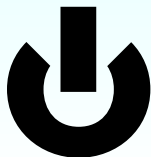
iMac 27"

med Core i7 och Thunderbolt

Inför iOS 5

Drömmar och förhoppningar

Workgroup Manager för iPad •
NFS för Snow Leopard Server •
Installera Linux på Xserve G4 •
Blogsy • PNG Compressor • Lacie
2big Quadra • Wacom Bamboo
Stylus • Logitech HD Pro Webcam

Artiklar

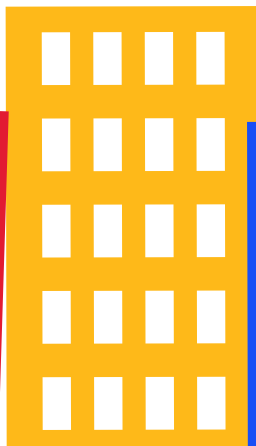
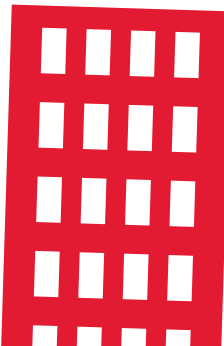
- 4 Ledare: "Aldrig har det varit hetare att jobba med Mac"
- 6 Skyskrapan brinner
- 27 iOS 5: Drömmar och Förhoppningar
- 33 Mac OS X Server 10.6, del 3: Kom igång med NFS på OS X Server
- 37 Gör nya saker med gammal Xserve G4

Tester

- 46 iMac 27" med Core i7 och Thunderbolt
- 56 Blogsy – bloggverktyg för iPad
- 60 Real Racing HD för iPad – "Jag vill ha en Volvo!"
- 63 PNG Compressor – komprimera bilder enkelt och snabbt
- 66 Lacie 2big Quadra – rejäl lagring
- 70 Wacom Bamboo Stylus for iPad
- 74 Logitech HD Pro Webcam C910
- 77 Workgroup Manager Remote

Mer

- 80 Wanloo
- 81 Retro – Genesis Redux
- 83 Macpro Premium

MACPRO

MAGAZINE

Omslagsfoto

Johan Brook
Vancouver, 2010

Maj 2011

7:e sedan start

Chefredaktör & ansvarig utgivare

Joacim Melin

Övriga medarbetare

Petri Stenberg, Johan Wanloo,
Oskar Eklind

Formgivare

Johan Brook

Seniorreporter

Peter Esse

Korrektur

Olof Hennig

Kontakt

redaktion@macpromagazine.se

Annonsering

annons@macpromagazine.se

Pressreleaser, inbjudningar eller liknande

redaktion@macpromagazine.se

Macpro Magazine publiceras av Melin Ord och Media
Macpro Magazine är en icke-politisk och icke-religiös fristående publikation.

ISBN 978-91-633-7797-6

Copyright 2011. Melin Ord och Media. Made on a Mac.

Aldrig har det varit hetare att jobba med Mac

För bara ett par år sedan var det i princip omöjligt att få en Mac som jobbdator om inte din arbetsgivare redan hade som policy att använda Macintosh i verksamheten. En god vän till mig har fått slåss i åratal för att få behålla sin Mac och när hans befintliga Macbook gav upp var det äntligen förvånansvärt enkelt att få sig en ny Macbook Air, trots att företagets fortsatta motstånd mot att fortsätta ha Mac:ar i företaget inte dämpats nämnvärt. Att min vän, som är en otroligt begåvad och kreativ herre, nyligen blev webbköpare på företaget i fråga lär inte ha stärkt IT-avdelningens aktier i den här fajten.

Då jag bytte jobb nyligen kan jag numera ägna mig åt att ta kon-

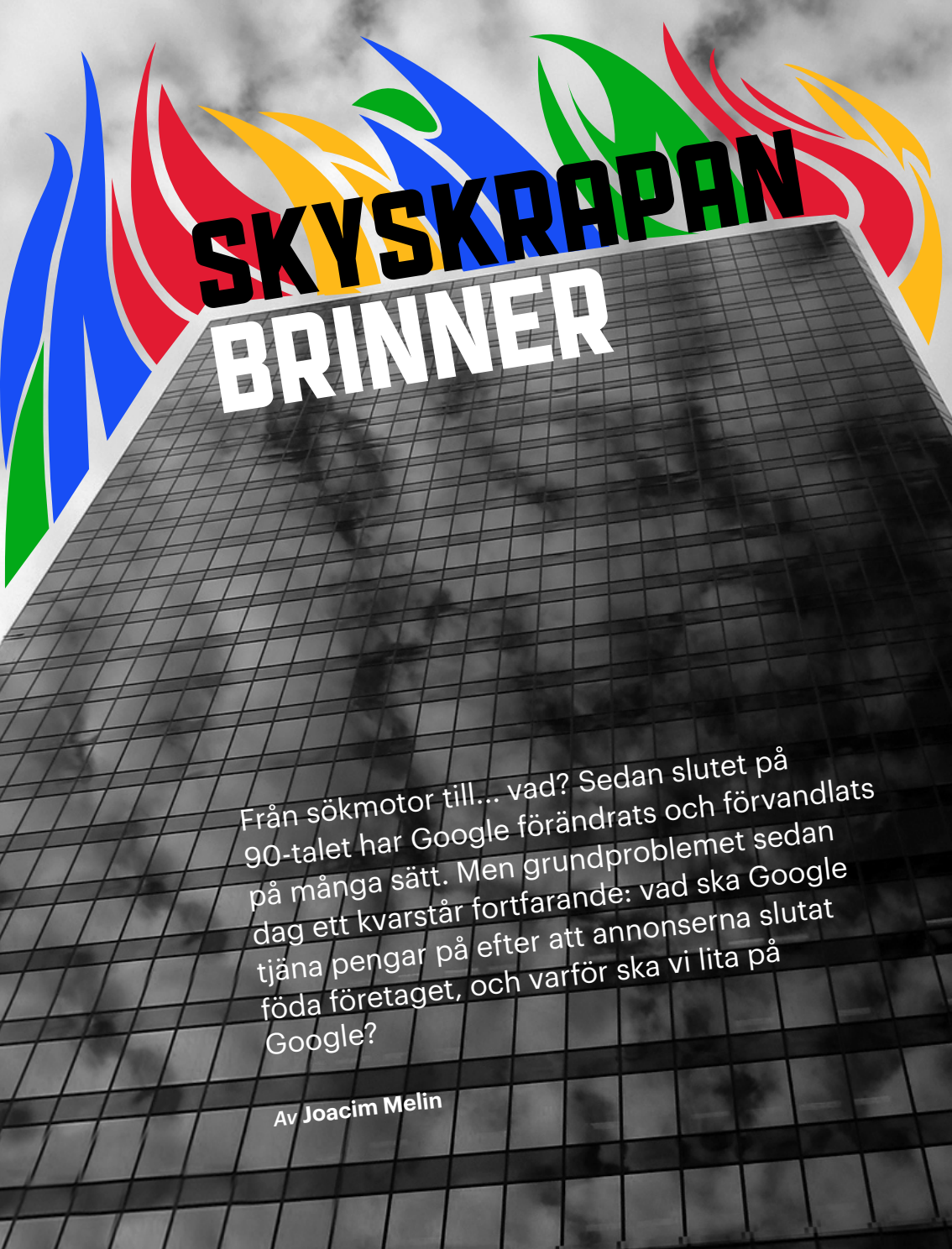
sultupdrag på min fritid utan att konkurrera med min arbetsgivare och intresset från potentiella kunder har inte låtit vänta på sig. Intressant nog handlar uppdragen inte så ofta om att styra upp trilskande Mac-servrar, utan istället handlar det allt mer om att integrera Mac-klienter i en befintlig Windows-baserad miljö, och då helst utan att använda sig av en Mac-server för att kunna applicera de gruppolicies som i normala fall trycks in i ett Active Directory från en Mac OS X Server. Förklaringen är ofta att Apple inte längre har något serveralternativ på hårdvarusidan och att det inte går att köra Mac OS X Server under exempelvis VMWare.

Lyckligtvis finns det tredjepartslösningar jag kan erbjuda mina kunder, och i takt med att Apples popularitet på marknaden vuxit så har också företagets acceptans för att släppa in Mac:ar på företagen.

Jag vill också passa på att slå ett slag för Macsysadmin-konferensen. Läs mer på www.macsysadmin.se och registrera dig idag. Jag kommer att vara där och av antalet registreringar att döma är jag inte ensam om det så skynda dig - det kan vara fullt när du läser detta!

Väl mött i slutet på juni!

A handwritten signature in black ink, reading "Johan New", with a long horizontal flourish extending to the right.

SKYSKRAPAN BRINNER

Från sökmotor till... vad? Sedan slutet på 90-talet har Google förändrats och förvandlats på många sätt. Men grundproblemet sedan dag ett kvarstår fortfarande: vad ska Google tjäna pengar på efter att annonserna slutat föda företaget, och varför ska vi lita på Google?

Av Joacim Melin

Att kalla Google ett fenomen är inte ett starkt nog uttryck för att beskriva företagets tjurrukning in på marknaden. Sedan 1999 har Google vuxit, och vuxit, och vuxit. Företaget har byggt det ena datacentret efter det andra, nu senast i Stora Ensos gamla pappersbruk i Fredrikshamn i norra Finland, för att kunna hantera de stora mängderna data och trafik som vi, deras användare, genererar. De lanserar tjänster på löpande band och närmar sig 100 uppköpta företag på tio år, allt gjort i ett rasande tempo. Men det finns så många tecken på att Google har växtvärk, att de gapar efter mer än de kan tugga och svälja och fler än undertecknad ställer sig frågan om företaget tappat kontrollen över sig själva?

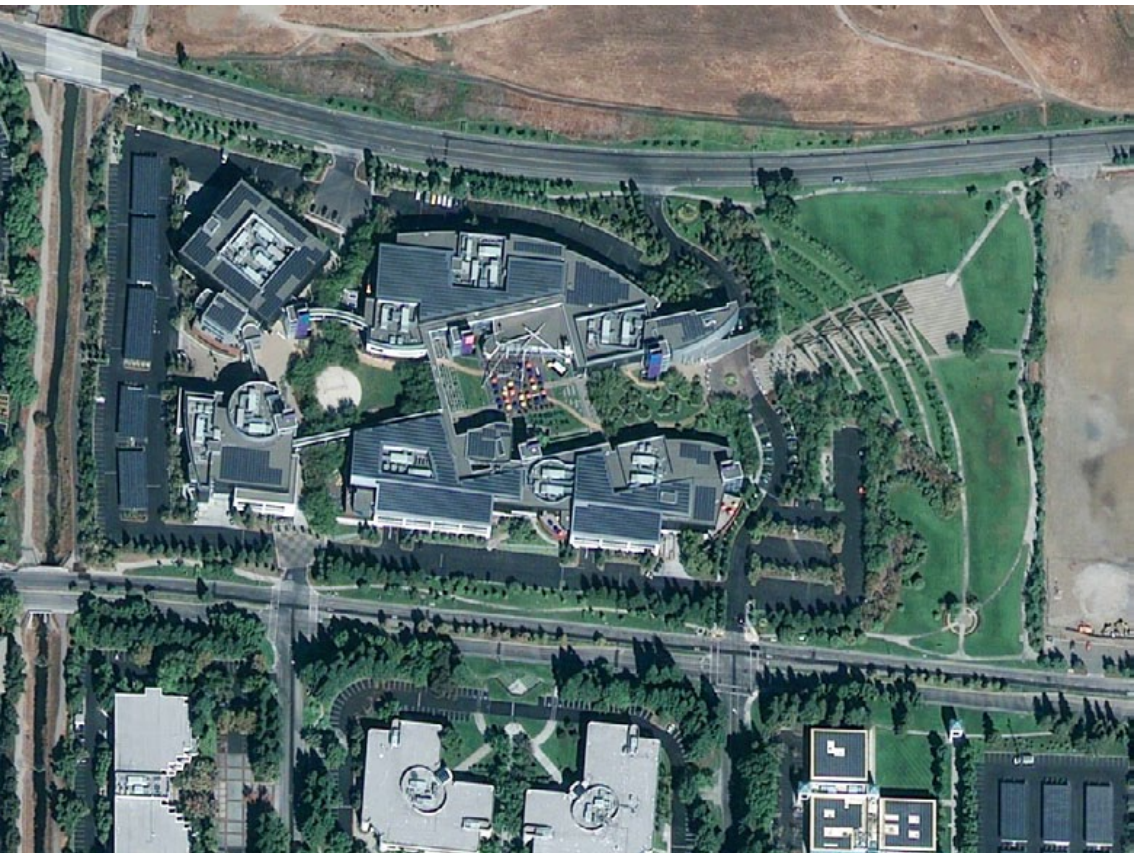
Från början var Google ett företag utan ett tydligt affärsområde. Grundarna, Larry Page och Sergey Brin, ville bygga en ny sökmotor baserad på en unik algoritm som senare fick namnet Pagerank, döpt efter Larry Page som också har patent på algoritmen. Både Page och Brin var tidigt motståndare till annonsering och det tog tid innan de accepterade idén om att se annonsvisningar baserade på sökmotorns egna resultat som en inkomstkälla. Genom att

Larry Page och Sergey Brin

göra annonserna textbaserade och placera dem på skärmen så att de inte störde lika mycket som stora grafiska annonsblaffor blev Brin och Page nöjda och tur var väl det, med tanke på att det är tack vare detta system som idag kallas AdWords som Google idag är det jätteföretag som de blivit.

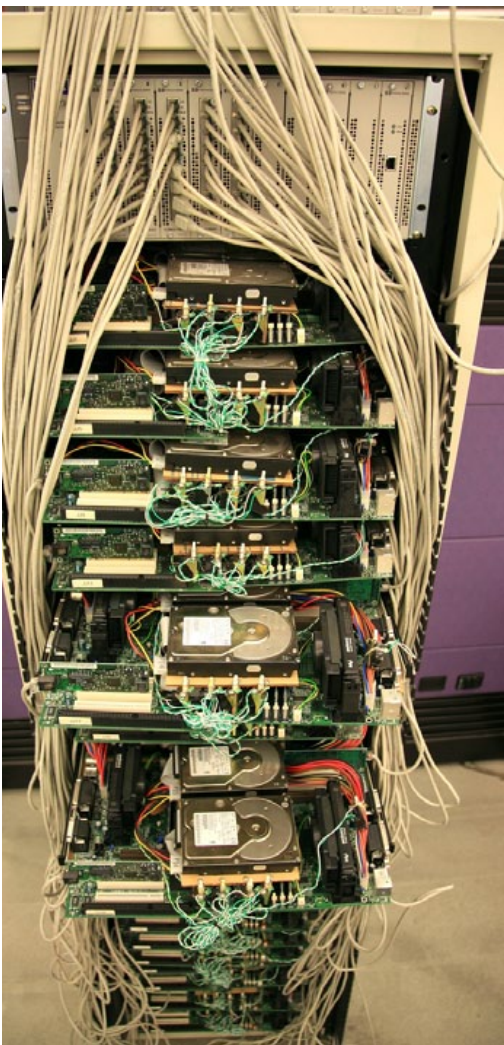
I takt med att Google växte etablerades inte bara ett nytt kontor i Silicon Graphics gamla campus i Mountain View i Kalifornien, som

nu fick namnet Googleplex, utan en platt organisation sattes också på plats som uppmanade till samarbete och en miljö där de anställda uppmanades att använda 20 procent av sin arbetstid till egna projekt. Ett sådant projekt blev senare det vi idag känner som Gmail.

Tillväxt utan kontroll

Googles första server

Andra projekt gick det inte så bra för dock. Och precis som Apple och många andra företag är det viktigt att man tillåter sig att vara innovativ och utforska nya ideér. Problemet är bara att Google testat många av sina ideér öppet istället för att hålla tyst om det tills de har något att lansera.

Varför Google gör så kan man givetvis undra, men en anledning kan vara att företaget fortfarande är ett företag som är byggt av ingenjörer i botten och den traditionen är fortfarande stark inom företaget, som ofta omnämns som paradiset för nördar med maximalt 45 meter från sitt skrivbord till ett minikök där gratis snacks och drycker finns att hämta.

Det skall givetvis nämnas att Google har flera produkter som blivit succéer. Gmail, Google Apps, webbläsaren Chrome, Android är några av dem som vi återkommer till sen-

are i artikeln. Dock finns det så många exempel på tjänster som Google lanserat under åren som snabbt gått i graven så det går inte att bortse från flera tankar runt detta. Hade Google för bråttom? Hade de för dålig intern kontroll? Och de två stora frågorna, vad har dessa havererade projekt kostat Google och hur har detta skadat kundernas förtroende för företagets tjänster? Vill man som kund hos Google lägga ner engagemang i en ny tjänst eller produkt när Google kan fimpa den när som helst?

Exemplen är många och talande. Vi börjar med Google Wave som snubblade redan på startlinjen och gick i graven i Augusti 2010, blott tre månader efter att Wave öppnades upp för allmänheten. Apache Software Foundation fick ta över koden och har sedan dess arbetat på en ny serverbaserad produkt kallad Wave in a box.

Minns någon Google X? En version av Google startside där ikonerna istället liknade startraden i Mac OS X. Det tog inte ens ett halvår så var den sajten borta.

Google Catalog var en sökmotor för kataloger på papper, alltså exempelvis postorderkataloger, som Google arbetade med mellan 2002 och 2009.

Googles egna proxy/cache-server **Web Accelerator** lades ned 2008 efter fyra år på marknaden. Web Accelerator hade utöver det problem med buggar och olyckliga egenskaper som att de som använde produkten inte kunde se på filmer på YouTube.

Googles ljudannonser, **Google Audio Ads**, fick fyra år på sig innan Google insåg att deras plattform för radioannonser inte var allt för lyckad.

Google Video? Googles konkurrent till YouTube visade sig inte ha mycket att komma med så den lades ned och Google köpte helt enkelt Youtube för 1,65 miljarder dollar istället.

Google Notebook fick öven den tjänsten fyra år på sig. Tanken var att använda Google Notebook för att spara text, anteckningar och länkar och även om tjänsten lades ned 2009 så har den sedan dess ersatts av Google Docs.

Google Answers? “We’re sorry, but Google Answers has been retired, and is no longer accepting new questions.”

En annan tjänst som mött liemannen är **Google Page Creator**, ett verktyg som du kunde använda för att enkelt skapa webbsidor som sedan skulle sparas och hostas från Googles servrar. Två år fick Google Page Creator innan Google insåg att den krockade med Google Sites och lade ned tjänsten.

Google Lively? Aldrig hört talas om den? En tjänst där användarna kunde skapa en 3D-avator och sedan umgås med andra avatarer. Som Second Life, ungefär. Tjänsten lanserades i Juli 2008 och stängdes av den 31:a December samma år.

Friend Connect? En funktion för att lägga in “sociala funktioner på sin webbplats”. Jag kan ärligt talat inte påminna mig om att jag sett någon använda denna tjänst som fortfarande finns på marknaden. Ungefär samma öde kan man tillskriva Orkut, en gång ett superhett socialt nätverk a’la Facebook som endast var öppet för särskilt inbjudna. Jag hade ett konto där men hoppade av eftersom Orkut var och fortfarande är mest populärt i latinamerikanska länder och i asien.

Knol? Givetvis i betaversion, som så många andra Google-produkter. Knol kan enklast beskrivas som Googles variant på Quora. Gissa

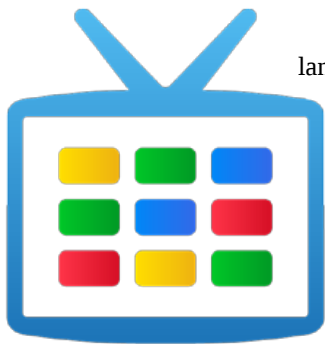
vilken som är mest framgångsrik?

Google Health är tjänsten där du kan mata in dina hälsouppgifter och fortlöpande hålla koll på hur du mår.

Google Wave – ditt nya sociala nätverk? Wave är Googles motsvarighet till Facebook och av allt att döma är detta i dagsläget ingen direkt succé.

Goog-411 lanserades 2007 som en röstbaserad automatiserad version av gula sidorna där man kunde ringa upp och säga vad man letade efter och var och sedan kopplades man vidare till ett lämpligt företag som kunde erbjuda detta. Flera av teknikerna bakom denna tjänst återfinns idag i andra Google-produkter, exempelvis Voice Search där du från en Androidtelefon kan söka på Google med din röst istället för med ett tangentbord.

Google TV skulle revolutionera hur vi ser på TV. Logitech och Sony var två partners som snabbt lanserade en box respektive ett par TV-apparater och sedan blev det tyst.

Så sent som på förra årets Google I/O lanserades en rad produkter och tjänster.

Chrome Store, en applikationsbutik för webbapplikationer som körs i webbläsaren Chrome, lanserades då. Kanske blir den en framgång med Googles laptopsatsning ChromeBook (som du nu hyr för 20 dollar per månad. Alla data lagras i molnet hos Google, för övrigt.)

Google TV™

Mängden pengar Google lägger ned på att starta nya tjänster måste vara helt enorm. Med tanke på att många av tjänsterna aldrig blir något att skryta om för barnbarnen så är det ändå fullt möjligt att företaget återanvänder vissa funktioner i andra tjänster. Summa summarum är ändå att Googles aktieägare borde ställa sig frågan hur mycket pengar som görs av med på utveckling och hur mycket pengar som Google lägger på att undersöka en marknad innan de ens sätter igång och bygga nya tjänster och funktioner. Det spenderas inte bara pengar på intern utveckling, Google köper upp företag också. På drygt tio år har Google köpt upp 95 (!) företag till en total summa som är okänd.

Att bli uppköpt av Google är allmänt ansett att vara en framgång. Du är ingen “sell-out” om du blir köpt av sökjätten men om man bortser från att du som skapare av en produkt eller tjänst snabbt blir snuskigt rik och får ett anställningsnummer hos ett av världens hetaste företag, men din skapelse riskerar också att slukas upp av det svarta hålet som vissa projekt, interna och uppköpta, tycks ramla ned i emellanåt.

Få av uppköpen lever vidare i sin ursprungliga form, där ett exempel är företaget Deja som arbetade med Usenet-grupper som idag är Google Groups. Pyra Labs fick ligga till grunden för Blogger och åtmonstone två svenska företag och deras produkter har i allra högsta grad bidragit till framgångsrika Google-produkter som Google Analytics (baserat på Trendalyzers analysprogram. Prislapp: okänt), Google Talk (baserat på Marratechs videokonferenssystem. Prislapp: 15 miljoner dollar). Några av de riktigt lyckade köpen måste också nämnas. Android var företaget vars produkt med samma namn ligger till grund för Googles operativsystem för smarta mobiltelefoner och Endoxon som senare blev Google Maps (prislapp: 28 miljoner dollar). Man kan

kanske undra vad Google skulle med AOL:s bredbandsnät till (prislapp: en miljard dollar) men vad jag förstår så arbetar Google stenhårt med att bygga ut nätverket och dra in fiber i flera städer i USA.

Köpet av Youtube har vi tidigare diskuterat i denna artikel och det är väl tveklöst ett av de bättre som YouTube gjort och också en av de få som fortsatt i princip samma form som sajten hade innan uppköpet, men prislappen, 1,6 miljarder dollar, lär ha känts även i den till synes bottenlösa kassakistan hos Google.

Ett annat lyckat köp är onlineannonseringsföretaget Doubleclick som Google köpte 2007 för 3,1 miljarder dollar, vilket var en minst sagt väl tilltagen prislapp med tanke på att företaget gjorde drygt 300 miljoner dollar per år i vinst när affären genomfördes.

Google: de uppköpta företagens kyrkogård

Rubriken ovan är parafraserad från en artikel på TechCrunch som är en av många bloggar som skrivit kritiskt om Googles företagsshoppande. För det finns också så uppköp som misslyckats. Kanske inte för Google men för oss användare, eller för de anställda på de företag som köpts upp, eller för de som grundade företagen som senare köpts upp.

Ett bra exempel på det är Jaiku, den finska Twitter-liknande tjänsten som när Google köpte företaget inte låg långt efter Twitter i mängden användare. Men istället för att kapitalisera på de förutsättningar som Jaiku

hade så gjorde Google tvärtom. Redan för tre år sen noterade uppgivna bloggare att det årets upplaga av Google I/O inte nämnde Jaiku med ett enda ord. Till skillnad från Twitter, som då var nere mer än uppe, så var Jaiku stabilt, hade riktigt fina och intressanta funktioner och var överlag mer trevligt att använda än Twitter. I en intervju på 37signals utmärkta blogg *Signal vs. Noise* berättar Jaikugrundaren Jyri Engeström att gänget på Jaiku skulle arbeta med att integrera tjänsten i ett annat spännande projekt vid namn Android. Till skillnad från Engeström trodde många på Google att mikrobloggandet var en övergående trend och det gjorde inte saken bättre att Google sedan stängde av möjligheten för nya användare att registrera sig. Googles uppköpschef, David Lawee, sade i en intervju med journalisten Farhad Manjoo att det tar mellan 3-6 månader för ett företags driftplattform att integreras i Googles dito men efter tio månader var Jaiku fortfarande stängt för nya användare och de befintliga användarna klagade på prestandaproblem. Google lovade bättring men inte mycket hände.

Och där gick tåget för Jaiku. Twitter kapade åt sig marknaden i ett svep och även om Jaiku finns kvar idag, numera öppet för nya användare och underhålls numera på frivillig basis av ett antal anställda på Google. Klienter för iOS saknas helt och den sista bloggposten som teamet bakom Jaiku dök upp den 9:e juni 2009 där det meddelandes att SMS-tjänsten stängts av för de amerikanska användarna (de internationella användarna hade förlorat den funktionen långt tidigare). Motorn bakom Jaiku har i ett något förvirrande drag från Googles sida placerats på Google App Engine vilket innebär att vem som helst kan starta sin egen Jaiku-liknande tjänst så länge den körs på Google.

Den enda tjänsten som på allvar kunde hota Twitter, köptes av

Google och dog sedan sotsdöden i företagets interna byråkrati. Intressant nog drabbades en tjänst som YouTube inte av denna byråkrati utan flyttade in utan några synliga problem i Googles bevisat komplexa driftmiljö. Men så var ju prislappen på YouTube en aning högre än för exempelvis Jaiku.

Ironiskt nog är Jaiku inte den första mikrobloggliknande tjänsten som Google köpt och sedan ignorerat. Dodgeball, en tjänst där användarna kunde skicka SMS till varandra och tala om var de var och få reda på vilka andra som var i närheten av dig, startades 2003 och lagom till att grundarna 2005 tog sin examen från universitet blev de uppköpta av Google. Men sedan hände inte mycket; det tog sex månader innan Dodgeball fick en enda utvecklare till sitt förfogande, och lika lång tid för Google att få över Dodgeball på Googles egna infrastruktur, och efter ett tag började de två grundarna Dennis Crowley och Alex Rainert tvingas bort från sin skapelse för att arbeta med andra projekt.

Drygt två år senare lämnade de båda Google.

Du tar kreativa människor och du placerar dem i ett stort företag där de drunknar i regler och processer. Genom att placera ett litet företag i ett stort företag dödar du det som var bra med det lilla företaget.

Jason Fried, 37signals

Jason Fried, grundare av 37signals och författare till boken *“Rework”* (se recension i Macpro Magazine Mars 2011), vä-

grar låta sitt företag bli uppköpt av någon, och i synnerhet ett företag som Google.

“Du tar kreativa människor och du placerar dem i ett stort företag där de drunknar i regler och processer. Genom att placera ett litet företag i ett stort företag dödar du det som var bra med det lilla företaget”,

sade Fried i en intervju med Slate's Farhad Manjoo.

Vad värre är; de anställda i dessa företag som sväljs av Google och senare hoppar av kan ha suttit och arbetat i årtal på teknik som ingen annan använder utanför Google. Även om de tjänat bra med pengar på Google så riskerar de att vara hopplöst efter kompetensmässigt när de kommer ut på arbetsmarknaden igen.

Din integritet

En av de stora frågorna runt Google de senare åren är givetvis varje användares integritet. Skapar du ett Google-konto är det bokstavligen talat en öppen inbjudan till Google att kartlägga så mycket som möjligt om ditt liv.

Genom att vara inloggad med ditt Google-konto kan Google hålla koll på vad du söker efter på internet, vilka länkar du klickar på, vem du får mail från, vem du skickar mail till och vad mailen innehåller (Gmail), var du befinner dig (om du inte har lokaliseringsfunktionen avslagen i din Android-telefon), vem du chattar med och vad ni chattar om (via Google Talk), vad du ser på TV (Google TV), din personliga hälsa (Google Health), vem du ringer, vem som ringer dig och vad ni pratar om (Android och Google Voice), vem som besöker din webbsajt (Google Analytics), vilka videoklipp du ser på (YouTube), dina dokument och kalkylark (Google Docs), var dina vänner befinner sig (Google Latitude), vilka RSS-flöden du följer (Google Reader), arkivera företags e-post även om den inte lagras på Google i första hand (Postini), vilka böcker du och dina vänner läser (Google Books), och så vidare.

Ska man summera detta så innebär det att Google vet vad du gör, och när du gör det, i princip varenda ögonblick du ser på TV, pratar mobiltelefon eller använder din dator. Om man till det lägger till Googles små egenheter att fotografera gator i städer över hela världen och samtidigt samla in information om privatpersoners och företags trådlösa nätverk (600 gigabyte data samlades in mellan 2006 och 2010 innan detta avslöjades och stoppades), placerar cookies på din dator som visserligen löper ut efter två år men å andra sidan förnyas varje gång du använder

en tjänst från Google och vid flera tillfällen samarbetat med den kinesiska diktaturen för att censurera vissa sökresultat. 2002 censurerade Google sökresultat som pekade till kritisk information om Scientiologisekten och 2003 stoppade företaget också annonsering från Ocanan, en icke-vinstdrivande organisation som protesterade mot ett större rederi och deras utsläpp i haven. Pentagon protesterade mot Googles Street View-bilder på ett antal militärbaser och Google tog omedelbart bort bilderna och från och med den 26:e Januari i år har Google tagit bort möjligheten att automatiskt fylla i sajts sökfält om orden du söker efter kan tänkas leda till sökningar på ord som "bittorrent", "torrent", "utorrent" och "rapidshare". Sökresultaten censureras dock inte. Än.

Googles gamla slogan "*Don't Be Evil*" har aldrig varit så urvattnad som den är nu. Och realiteten är att om vi vill behålla något av vårt egna privatliv så är det upp till oss själva att inte använda Googles tjänster eftersom Google suger åt sig all information du ger företaget och deras databaser. Eftersom vi, användarna, faktiskt inte vet vad Google gör med sin information, så får vi ta det ansvaret och agera själva.

Googles före-detta VD och numera styrelseordförande Eric Schmidt har vid flera tillfällen gjort minst sagt oroväckande uttalanden rörande Google-användarnas integritet. Ett exempel på uttalande var att Schmidt föreslog att man skulle byta namn om man hade ett förflutet på Internet som kunde vara mindre smickrande. Främst rör denna fråga yngre personer som växt upp med Internet och under sin ungdomstid nästan garanterat ställt till det för sig på bloggar, diskussionsforum och i olika sociala medier. Google vägrar ju som regel att radera eller ändra innehåll i sin sökdatas vilket innebär att företaget sitter på en enorm makt med sin enorma databas då de aldrig raderar någonting. Han har

också sagt att han tror att “de flesta människor inte vill att Google ska besvara deras frågor, utan att Google ska tala om för dem vad de ska göra härnäst” och att Google “ungefär vet vem du är, var du är och vilka dina vänner är”.

Ett annat exempel på uttalanden från Schmidt gick ut på att “om man har något att dölja så bör man inte ha gjort det i första hand”. I samma veva menade Schmidt att vi hellre skulle lita på Google än våra egna myndigheter. Skillnaden är bara att myndigheterna, åtminstone som det är tänkt, finns för att skydda och se till medborgarnas rättigheter och inte agera som ett vinstdrivet företag som Google faktiskt är.

Vänner och fiender

När Apple skulle lansera iTunes och börja sälja musik på Internet började de inte med att lansera tjänsten, piratkopiera en mängd musik och gick sedan till skivbolagen och ville förhandla. De gjorde saker och ting i rätt ordning: de började med att prata med skivbolagen, sedan när avtalen var påskrivna lanserades tjänsten och resten är ju som bekant historia.

Här är hur Google gör det. När Google skulle lansera sin boktjänst Google Books började de med att scanna in varenda bok som fanns i det amerikanska kongressbiblioteket och lade sedan ut det på nätet. Att prata med bokförlagen var tydligen ointressant och när förlagens protester inte lät vänta på sig tvingades Google till slut att sätta sig vid förhandlingsbordet och numera lär Google betala för sig för det finns gott om böcker och tidningar du kan läsa, helt gratis, via Google Books.

Googles Android-telefon är ett annat bra exempel. Google sålde

telefonen direkt, utan någon operatörsbindning då de ville ge kunderna möjligheten att välja operatör själva. Resultatet? Det floppade, givetvis. Telefonen sålde 135.000 exemplar de första 74 dagarna, vilket är att jämföra med en miljon sålda exemplar av den första iPhone-modellen. I USA vill kunderna fortfarande känna på produkterna innan de köper en och man kan också anta att Googles sätt att gå förbi operatörer och återförsäljare knappast skapade fler vänner till företaget.

Google TV? Samma sak. Google lanserade systemet som bygger på att det visas Google-annonser i TV-rutan och du kan också använda Google för att söka fram olika TV-program, oavsett om de kommer in via ditt kabel-tv-nät, på din filserver hemma eller via Internet. Prob-

lemet är bara att TV-kanalerna har avtal med sina annonsörer om hur och när de ska synas i TV-rutan, oavsett om tv-programmen går över parabol, kabel-tv-nätet eller Internet.

TV-bolagen började snabbt blockera Google TV:s åtkomst till företagens streamingtjänster över Internet då de fortfarande tjänar grova pengar på att distribuera TV-program över traditionella kabel-tv-nät och paraboler och om kunderna började titta på program över Internet och gjorde sig av med sina traditionella abonnemang kunde tv-bolagen visserligen tjäna pengar på annonsering men samtidigt tappa enorma intäkter från kabel-tv-bolagen som i sin tur tappade kunder.

Vad gjorde då Google för fel? De "glömde" bort att sätta sig ned och prata med tv-bolagen, som å sin sida givetvis vill ha betalt för att Google TV ska kunna komma åt deras material. Samma sak som med exemplet Google Books, och också YouTube där

Google fortfarande släpar fötterna efter sig när någon klagar på att det finns upphovsrättsskyddat material på sajten och att det ska tas bort helst nyss. Det är inte svårt att få uppfattningen att Google uppträder både omoget och ansvarslost; å ena sidan vill de att vi

ska lita på att företaget inte missbrukar sin ställning, men å andra sidan finns det få tecken på att de faktiskt håller vad de lovar. Även om upphovsrättsbrott och insamlingen av information om öppna, men ändå privata, trådlösa nät kanske inte är så allvarligt i gemene mans ögon så finns det en pubertal underton i mycket av det Google gör. De gasar på vilt framåt, struntar i om resten av företaget, eller omvärlden för den delen, är med dem. Ett exempel på det är nya Chromebook, datorn du hyr av Google och där alla applikationer och all information du sparar ned hamnar på Googles servrar och inte lokalt på datorns hårddisk. En dator som med andra ord är beroende av ett snabbt bredband men den marknad som datorn lanseras på först lider fortfarande av usel täckning när det gäller snabbare bredband än i bästa fall långsamma ADSL-anslutningar eller via kabel-tv-näten. Författaren Steven Levy summerade Chromebook som en dator som inte hör hemma i den här tidsåldern, med hänvisning just till att det är få i hemlandet USA som faktiskt har snabbt nog bredband för att kunna använda den.

Computerworlds Mike Elgan summerar det minst lika pricksäkert:

“The big question is this: Do you trust Google to keep this program going?”

Googles historia med att snabbt avsluta projekt som inte levererat resultat i ett tillräckligt högt tempo hjälper knappast företagets framtida satsningar. Min gissning är att Chromebook är borta till årsskiftet 2011-2012.

Litar DU på Google?

Jag vet inte hur du som läser detta tänker men om det hade varit vilket annat företag som helst, Apple inkluderat, som hade haft så här mycket information om mig så hade jag blivit oroad. Nu kan man fortfarande göra valet att inte använda Googles tjänster, eller åtminstone begränsa hur mycket information de kan spara om dig genom att helt enkelt inte skaffa sig ett Google-konto, eller så inser man att det finns alternativ till det allra mesta, precis som det för tio år sedan fanns alternativ till Microsoft Windows.

Då hette alternativet Macintosh och även om många skrattade åt oss som då valde bort Windows så visade det sig inte vara ett helt dumt val. Kanske är det dags att välja andra söktjänster (DuckDuckGo rekommenderas varmt), fria e-postlösningar och allt annat som du idag får via Google gratis?

Du kanske får betala mer för alternativen, precis som du en gång i tiden fick göra för Macintosh, men skillnaden mellan Google och alternativen är att du i Googles fall ändå betalar, men du gör det med information om dig själv, om din familj och om dina vänner.

Vilken information om dig själv du gett till Google, är det endast Google själva som vet något om, egentligen.

Inför

iOS 5

Drömmar och Förhoppningar

Apple väntas inom kort presentera iOS 5 – nästa stora uppdatering till iPhone, iPad och iPod touch.

iOS har utvecklats i en rasande takt sedes dess instruktion 2007 och det finns redan detaljer som börjar bli föråldrade och andra som inte hunnits anpassas till hur användningsområdena ser ut i verkligheten. Vi kommer här med en rad förhoppningar på hur iOS 5 kommer att bli, en del är logiska slutsatser medan andra möjligtvis är rena önskedrömmar.

Av Peter Esse

Bättre hantering av notiser

Kanske det lättaste att förutspå – de gamla notiserna som hängt med så länge räcker inte till för att hantera alla meddelande vi får via epost, sms, Twitter, Facebook och en rad andra appar. Väntar det mer än två notiser nästa gång vi tar upp vår telefon så blir vi mest förvirrade.

Apple har sedan tidigare visat att man tänker förändra sättet som iOS hanterar notiserna och har bland annat anställt personal för syftet samt lämnat in en och annan patentansökan. Det är emellertid svårt att förutspå exakt hur det kommer att fungera. Vi nöjer oss med att det kommer att bli så mycket bättre.

Flera användare

Även om en iPhone och till en viss del också iPod touch är högst personliga så är iPad det inte. Plattorna kan användas till det mesta i hemmet och ena stunden läser vi vår högst privata epost och andra stunden så har ungarna den i bilen. Det kan också vara i skolans värld där det finns plattor i klassrummen som eleverna får använd vid behov.

Därför behövs det möjligheten att ha flera användare på varje enhet. Det mest logiska är lokala användare på samma sätt som i Mac OS X men visst vore det smidigt om det även gick att logga in med exempelvis sitt MobileMe-konto och på så sätt få med alla inställningar oavsett vilken iOS-enhet vi loggade in på?

Ryktesväg finns det inte mycket som tyder på att Apple jobbar på det här men behovet lär vara så stort så att det inte är helt långsökt att tro att det är på väg.

Fjärrhantering

Företag, organisationer, skolor och våra politiker har tagit till sig möjligheterna som iPad ger på rekordtid. Men det finns ett par stora bekymmer i denna världen: det går inte att distribuera program och inställningar samt hålla allmänt koll på dem från ett centralt håll. Det gör att det är svårt att hålla dem uppdaterade med senaste mjukvaran. Överhuvudtaget att köpa in appar och sedan få ut dem till alla är ett huvudbry utan dess like.

Här behöver både iOS förändras men också App Store så att företagen och andra kan köpa in de licenser som behövs från centralt håll mot faktura och därefter distribuera dem trådlöst.

Trådlös synkronisering

För varje dag som går blir det mer och mer uppenbart att det här med kablar är väldigt analogt. Från och med iOS 5 kommer synkroniseringen ske trådlöst – det är en självklarhet.

iCloud

Det är inte bara mellan datorn och iPhone:n vi vill synkronisera vår information - musiken skall vi antagligen kunna lägga på Apples servrar och på så sätt komma åt dem från var vi än är. iOS 5 har detta inbyggt och funktionen kommer med största sannolikhet ligga och verka i bakgrunden så att vi knappt vet om musiken spelas lokalt eller från internet.

Multitouch

Efter att ha testat Mac OS X Lion och dess hantering av program i helskränsläge så är det nästan en gåta varför Apple inte låter oss byta mellan apparna i iOS genom att dra med fingrarna till höger och vänster. Den i teorin ganska enkla funktion har helt förändrat hur vi jobbar på våra bärbara Macar.

Redan idag finns det fler multitouch-gester i iOS 4 än vad som är aktiverat och att det kommer iOS 5 är mycket troligt.

Multitasking

Med bättre batterier och snabbare processorer så är det nog dags för betydligt bättre möjlighet att köra program i bakgrunden än vad som

finns idag. Många har ropat efter detta sedan 2007 men det är först nu som tekniken är redo. Att det blir möjlighet att obehindrat använda vilka appar som helst i bakgrunden tror vi inte men väl betydligt bättre än vad det är idag.

Saker som vi saknar med dagens system är bland annat att ha igång chatt-program i bakgrunden, att sätta igång en film på AppleTVn via AirPlay och sedan göra något annat med telefonen samt en hel del annat.

Widgets

iPadens stora skärm ger många härliga fördelar men det gör också att det är en utmaning att göra appar som egentligen inte behöver så mycket utrymme. Därför skulle ett widget-system passa alldeles utmärkt där vi snabbt kan få upp de funktioner som inte ens finns inbyggt idag – väder, kalkylator, valutaväxlar och annat.

Tidningsbutik

Apple har fått massiv kritik för dess hantering av tidningsapparna. Dels deras 30/70-provision men framförallt på grund av att de måste godkänna innehållet. Man kan argumentera att denna process är principiell fel men i praktiken finns det något som skapar betydligt större problem. Att de inte hinner godkänna i tid - det har skapat förseningar för den här tidningen men även andra kollegor i branschen.

Därför behövs det något i stil med iBooks Store fast för tidningar – där Apple visserligen godkänner vilka tidningar som får säljas precis

som man gör med böcker idag men att processen slutar där - när man väl visat att man inte sysslar med pornografi, främlingsfientlighet eller förespråkar våld på sina medmänniskor så är det full fart därefter.

Företrädesvis skapar man ett smidigt system för både publicering samt visning och på så sätt så räddar man tidningskoncernerna från att plöja ner ännu fler miljoner i sina undermåliga lösningar.

Övriga förbättringar

Flikar

Safari i iPhone må fungerar hyfsat med dagens system att byta mellan webbplatser men på iPaden är det bara för långsamt. Varför inte bara introducera helt vanliga datorliknande flikar?

Facetime över 3G

Som småbarnsförälder så finns det faktiskt tillfällen då det hade varit trevligt att använda Facetime – men då finns det sällan eller aldrig trådlöst nätverk i närheten. Det är dags att få det att fungera över 3G.

Stavning

Apple må vara ett amerikanskt företag men över 50% av försäljningen är utanför hemmamarknaden och i stora delar av världen så särskriver man inte varenda ord.

Kameraknapp

Vi säger inte att Apple skall lägga till ännu en fysisk knapp på våra iPhones men det hade varit mycket trevligt om någon av de existerande gick att använda till att sätta igång kameran oavsett om telefonen är låst eller inte. För när väl E.T. uppenbarar sig på himlen kan det gå väldigt snabbt.

Smarta produkter kräver smarta tjänster

E-post. kalender och kontakter - när som helst, överallt

MACDADDY >_

Mac OS X Server 10.6, del 3

Kom igång med NFS på OS X Server

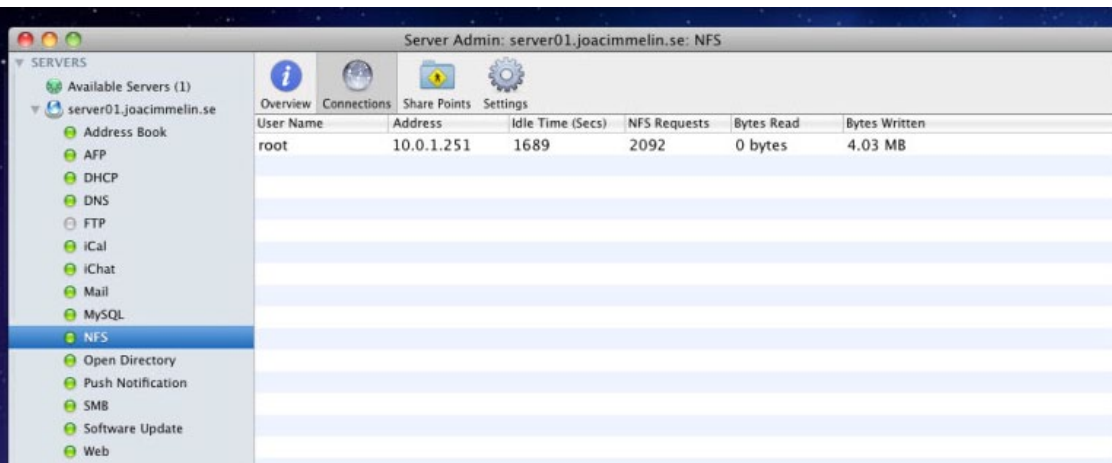

Network File System, NFS, är nätverksprotokollet med en historia som sträcker sig tillbaka till 1984. Fortfarande är det ett mycket potent och användbart protokoll för fildelning och du kan via Mac OS X Server dela ut data på samma sätt som du gör med AFP och SMB.

Av **Joacim Melin**

Network File System, NFS härstammar från tidigt 80-tal och är sedan årtal tillbaka en etablerad standard inom Unix-världen för delning av filer över ett nätverk. Och eftersom Mac OS X Server härstammar från NeXTSTEP och därmed Unix så är det inte helt underligt att Apple inkluderat stöd för NFS i Mac OS X och Mac OS X Server. I sedvanlig ordning är det ju lite så och så med hur Apple valt att implementera NFS i Mac OS X Server. Fram till och med version 10.4 av Mac OS X Server var NFS hyfsat bökigt att jobba med. I och med version 10.5 av Mac OS X Server blev det bättre fart på NFS och också betydligt enklare att arbeta med gentemot klienter som ville ansluta sig. En stor förändring mellan version 10.5 och 10.6 av Mac OS X Server är att prestandan nu blivit betydligt bättre, åtminstone enligt testprogrammet SPECsfs2008 som Apple Hur Apple fått till den prestandaökningen är dock inte helt lätt att förklara då både 10.5 och 10.6 använder sig av NFS version 3.

En förklaring kan vara att NFS-prestandan överlag är bättre på Intel-plattformen jämfört med PowerPC-plattformen, vilket i sin tur kan tillskrivas det faktum att NFS är väldigt processorkrävande, och även om det inte framgår vilka plattformar Apple jämfört mellan utöver de olika versionerna av operativsystemet så kan man ju åtminstone fundera på saken.

Varför NFS?

Den första frågan är varför du ska använda NFS istället för exempelvis AFP eller SMB? I fallet AFP finns det många anledningar; AFP är ett extremt “pratigt” protokoll som är känt för att generera onödigt mycket nätverkstrafik.

Vidare är AFP-servern i Mac OS X Server av varierande kvalitet, där den nuvarande versionen i Mac OS X Snow Leopard Server inte är att rekommendera över huvudtaget då det som regel är en tidsfråga innan det uppstår problem med rättigheter på de utdelade mapparna, vilket i sin tur kan skyllas på de problem som uppstår när du har en uppsättning rättigheter för UNIX-lagret (Posix) och en uppsättning för AFP och SMB (ACL:er). Läs mer om detta i aprilnumret av Macpro Magazine.

NFS använder rättigheterna i Posix-lagret och även om de kan upplevas som mer rudementära jämfört med ACL:er så fungerar de i 99 fall av 100. Säkerheten runt NFS kan i OS X Server också anses vara ganska begränsade men genom att kombinera Kerberos och NFS kan man uppnå en bra nivå av säkerhet.

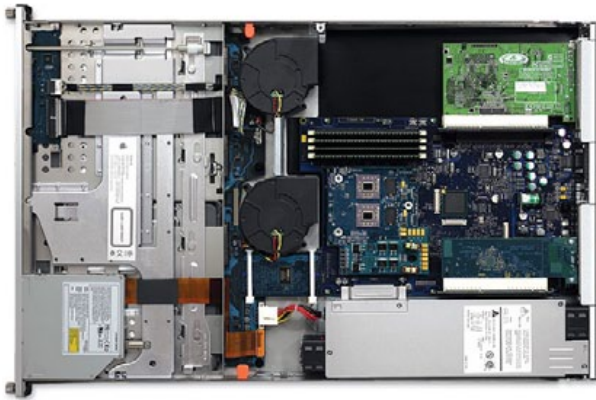
I Mac OS X Server kan NFS användas för mer än bara utdelning av enskilda mappar på servern. Netboot-servern använder exempelvis NFS, och det går också att dela ut och automatiskt montera upp hemkataloger över nätverket med NFS via exempelvis distribuerade policys i ett OD. Sitter du med ett par-tre användare och en liten server kan du med gott samvete använda AFP istället eftersom det som regel handlar om få filer och därmed få problem.

Svaret på frågan varför du ska använda NFS ligger i en annan fråga,

och det är vad du ska dela ut över nätverket. Ett bra exempel på vad man använder NFS för är för att dela ut diskryta över ett nätverk till VMware ESX-server om man inte kan eller vill använda antingen lokalt ansluten hårddisk eller via iSCSI.

Anledningen till VMware ESX-server inte ens stödjer AFP eller SMB-anslutningar för den typen av trafik är att inget av de två protokollen kan erbjuda prestanda som kommer i närheten av den som NFS kan erbjuda. Det skall i det sammanhanget sägas att NFS är ganska processorintensivt, varför du om du exempelvis försöker köra VMware-baserade maskiner på en billigare NAS via NFS kommer att uppleva att det snabbt blir prestandaproblem.

Det trevliga med NFS är att när det fungerar, så fungerar det. Detta är beprövad teknik som finns på otroligt många plattformar och operativsystem vilket gör det extremt enkelt att använda för att integrera en Mac-server i en befintlig Unix/Linux-miljö om fildelning är ett måste utan allt för mycket pillande med Samba eller AFP på andra plattformar.

The new Xserve.

Single or dual 1.33GHz G4 Processors
Up to 720GB storage capacity
FireWire 800 and Dual Gigabit Ethernet
Mac OS X Server — unlimited clients

Gör nya saker med gammal Xserve G4

De flesta Macälskare drömmer om att ha en egen server hemma. I de flesta fall stannar den drömmen vid att ta en gammal PowerMac G4 och installera Linux eller, om man har tur, Mac OS X Server på den.

Av Joacim Melin

Men numera går det att för ruggigt låga priser få tag i en Xserve G4 eller Xserve G5. Apple sålde inte miljoner av dessa men med jämna mellanrum dyker det upp en maskin på Blocket eller via andra kanaler.

Givetvis är Xserve G4 och G5 byggd för att köra just Mac OS X Server, men vill man upp till Leopard Server krävs det i vissa fall uppgraderingar av hårdvara (minne, DVD-ROM), och dessutom kostar ju Leopard Server pengar. Denna artikel hanterar till stora delar vad du kan köra på en XServe G4, då de senare XServe G5 erbjuder betydligt bättre alternativ för dig som vill använda servern till något vettigt, då både Mac OS X Server 10.5 eller Linux fungerar ypperligt på de maskinerna. Xserve G4 är däremot betydligt mer användbar med en modernare version av Linux jämfört med Mac OS X Server 10.4 eller tidigare.

Den första generationens Xserve G4 kännetecknas av många saker. Den har en eller två CPU:er och en vanlig CD-ROM-spelare med släde. En Xserve G4 är väldigt djup och faktiskt riktigt tung trots sitt tunna format. Den för en otrolig massa oväsen så ska du ha en hemma, se till att skaffa ett hus först eller en stor lägenhet med en avskild och väl ventilerad yta för den genererar lika mycket värme som oväsen.

Senare generationers Xserve G4 har en slot-in-DVD och fungerar överlag mycket, mycket bättre om man vill köra Linux eller annat på den. Andra saker som kännetecknar en Xserve G4 är dess ovilja att fungera som någon annan modern Mac. Apple satte verkligen gubbarna på att jobba övertid med att hitta egna lösningar på det mesta och att få servern att samarbeta är verkligen inte lätt.

Jag tänkte gå igenom några av de alternativ till Mac OS X Server som du, med i vissa fall lite tur och i andra fall massor av trixande och handpåläggning, kan installera för att köra en server hemma som i de flesta fall levererar bättre prestanda med samma hårdvara jämfört med

just Mac OS X Server. Men först en genomgång av hur du kommer in i Open Firmware.

Open Firmware

De flesta alternativa operativsystem kräver att du startar processen genom Open Firmware på en XServe G4. Till skillnad från många andra moderna Mac:ar räcker det inte med att enbart stoppa in CD:n, hålla inne 'C' och sen boota upp installationsprocessen. Det är heller inte helt okomplicerat att komma in i Open Firmware på en Xserve G4. Apples råd, att hålla inne systemidentifikationslampan vid uppstart av servern och sedan stegvis välja rätt lysdiod i prestandamätaren för att på så sätt komma in i Open Firmware, fungerar inte på min Xserve G4. Men efter lite trixande upptäckte jag att det finns ett enklare sätt:

1. Koppla bort din Xserve G4 från strömnätet. På ren svenska: dra ur strömkontakten/erna.
2. Öppna chassit.
3. Leta rätt på batteriet på moderkortet. Det sitter nästan precis mitt emellan de två PCI-slotplatserna.
4. Ta bort batteriet.
5. Vänta 2-5 minuter.
6. Stoppa tillbaka batteriet. Görs enklast genom att stoppa ner pluspolen först och sedan minuspolen.
7. Återanslut Xserve G4 till elnätet.
8. Se till att låset för att komma öppna CD-ROM-spelare, koppla in saker via Firewire etc, är satt i LÅST läge.

9. Starta upp maskinen (jag brukar hålla inne CMD-OPT-O-F på tangentbordet för säkerhets skull i det här läget men det brukar fungera utan detta också).
10. Om allt gått som det skall är du nu inne i Open Firmware och kan mata in de kommandon du behöver för att ladda installationsprogrammet för exempelvis Linux.

Är du osäker på vilka knappar som gör vad på ditt tangentbord? Det är lätt att glömma. Kolla [denna guide](#) för att fräscha upp minnet.

Trasig CD-ROM

Det är inte ovanligt att den första generationens XServe G4 drabbades av att CD-ROM-spelaren gick sönder. Vad värre är så går det inte bara att byta ut CD-ROM-spelaren mot en annan med samma anslutning som den befintliga, som i grunden är en helt vanlig CD-ROM-spelare för notebook-datorer (jag har försökt). Nej, det krävs en spelare som är Apple-märkt. Ett tips är att om du inte vill riva i en PowerBook eller annan bärbar maskin kan du istället titta i en Mac Mini. De är enklare att öppna och det är enkelt att plocka ut och sedan sätta tillbaka spelaren i datorn igen när du är klar med den.

Givetvis kan du även använda en extern DVD-ROM-spelare och ansluta denna via FireWire.

Yaboot

Yaboot är bootloader för datorer som använder sig av PowerPC och

Open Firmware. Detta inkluderar allt från PowerMac G4 till IBM:s IBM RS/6000-maskiner. Yaboot fungerar också utmärkt på de allra flesta maskiner och med lite handpåläggning även på XServe G4, även om den emellanåt kan krascha under uppstart vid installation av operativsystemet. Pillande med parametrarna som skickas till Yaboot vid uppstarten brukar hjälpa. Läs mer om Yaboot [här](#).

Ubuntu Linux

Det finns flera olika Linuxdistributioner för Xserve G4. Ubuntu är den som kommit starkast på senare år och du hittar den senaste versionen av Ubuntu Server för PPC, version 8.04, [här](#). Det rekommenderas att du laddar ner den alternativa installations-ISO:n. Du startar installationssprocessen genom att skriva följande i Open Firmware:

```
0 > boot cd:,install:yaboot.
```

Din Xserve G4 kommer troligen att gnälla på att det inte går att ladda drivrutinen för IDE-gränssnittet i maskinen. I vissa fall kommer den också att krascha innan installationsprogrammet ens startat. En del tips och råd finns [här](#). I mitt fall har jag inte lyckats få servern att hitta den interna CD-ROM-spelaren, trots att jag öppnade ett shell (tryck alt-F2) och körde en `modprobe ide-scsi` vilket vissa instruktioner föreslår. Troligen fungerar detta endast på senare modeller av Xserve G4. Vad jag förstår beror detta problem på att det saknas drivrutiner för den kontroller i Xserve G4 som styr CD-ROM-spelaren. En extern CD/DVD råder troligen bot på detta problem.

FreeBSD

Det är inte bara Linux som trivs bra på en gammal Xserve G4. Kolla installationsguiden [här](#). Definitivt inte för de som gillar att starta om sina maskiner ofta men är servern uppe så är den. Du kan ladda ner FreeBSD här. En rekommendation är att ta boot-only-ISO-filen och sedan göra resten av installationen via Internet för att få de garanterat senaste versionerna. Ytterligare tips för att felsöka eventuella installationsproblem finns [här](#).

Jag har ännu inte lyckats få min Xserve G4 att ens starta upp från installationsskivan, men kanske har du mer tur? Rapportera gärna.

OpenBSD

OpenBSD 4.3 fungerar även den på Xserve G4 men tag varning: det fungerar inte med grafikkortet installerat. Istället måste du göra installationen via ett nollmodem anslutet till serieporten bakpå servern. Läs installationsmanualerna [här](#).

Darwin

Darwin skall enligt Apple fungera på alla datorer som stödjer Mac OS X 10.2 eller senare.. Se mer information [här](#). Detta är än så länge oprövat av mig.

Yellow Dog Linux

Ej prövat av mig ännu. YDL är en av klassikerna när det gäller Linux för PPC-maskiner, och då i synnerhet Mac:ar, men när det gäller stödet för Xserve G4 är det en annan femma. Problemet är det samma som med Ubuntu, nämligen att det saknas drivrutiner i kärnan för att prata med CD-ROM-spelaren. [En extern dito](#) hjälper således ordentligt men det är inget jag äger och därför har jag inte kunnat testa det. Enligt [hårdvarukraven](#) för YDL är det en NetBoot som gäller för att få igång installationsprogrammet. YDL finns att ladda ner [här](#).

Fedora Core

PowerPC är en plattform som är en av de som Red Hat valt att stödja officiellt för sin fria Fedora-distribution. Ett mycket bra test av Fedora Core 8 på en PowerMac G4 finns att läsa [här](#). Dock använder sig även Fedora av samma kärna som Ubuntu och YDL varför problemet med drivrutiner finns även här, om man vill försöka installera Fedora Core på en Xserve G4.

TESTER

Tungvikturen

iMac 27"

iMac var en gång i tiden folkets dator. En i rakt nedstigande led släkting till gamla Macintosh skulle vara billig, lätt att koppla in och enkel att använda. Dagens iMac är allt det, om man nöjer sig med det normala. Den maskin vi testat idag är dock långt från normal.

Av **Joacim Melin**

Numera har åtminstone jag vant mig vid hur gigantisk en 27" iMac egentligen är. Men trots det stora formatet är den också elegant och förvånansvärt smidig att ha på skrivbordet. På mitt dagjobb har jag en sån här modell med en Core i5-processor (minus Thunderbolt) och även om jag inte ser min kollega som sitter rakt mot mig så känns datorn inte överdrivet stor.

Nyheter i den här generationens iMac finns till stora delar under skalet. De nya processorerna börjar numera på Core i5 med fyra processorkärnor och därmed är det endast gamla Macbook och de nuvarande generationerna av Macbook Air och Mac Mini som fortfarande dras med Intel Core 2 Duo. Räkna med att åtminstone Mac Mini får en ny processorlinje innan Macbook Air får det. 27" iMac har två Thunderbolt-portar medan 21,5"-modellen har endast en, i övrigt är de precis identiska i aktern med in- och utgång för ljud, fyra USB 2.0-portar, en FireWire 800-port och en gigabit ethernetport för kommunikation med omvärlden utöver 802.11n WIFI och Bluetooth 2.1+ EDR.

De nya processorerna är värda ett stycke text de med. Core i5- och i7-processorerna baseras på Intels Sandy Bridge-processor med

6 megabyte L3-cache och två eller fyra kärnor. Med en strömförbrukning på 35 till 95 watt för Core i5-modellen så drar de betydligt mer ström än gamla Core i5-familjen som låg på mellan 18 till 35 watt. Core i7-modellen penslar i sig upp till 95 watt vilket är i princip i linje med den förra modellen av Core i7 som då krävde 82 till 95 watt beroende på modell.

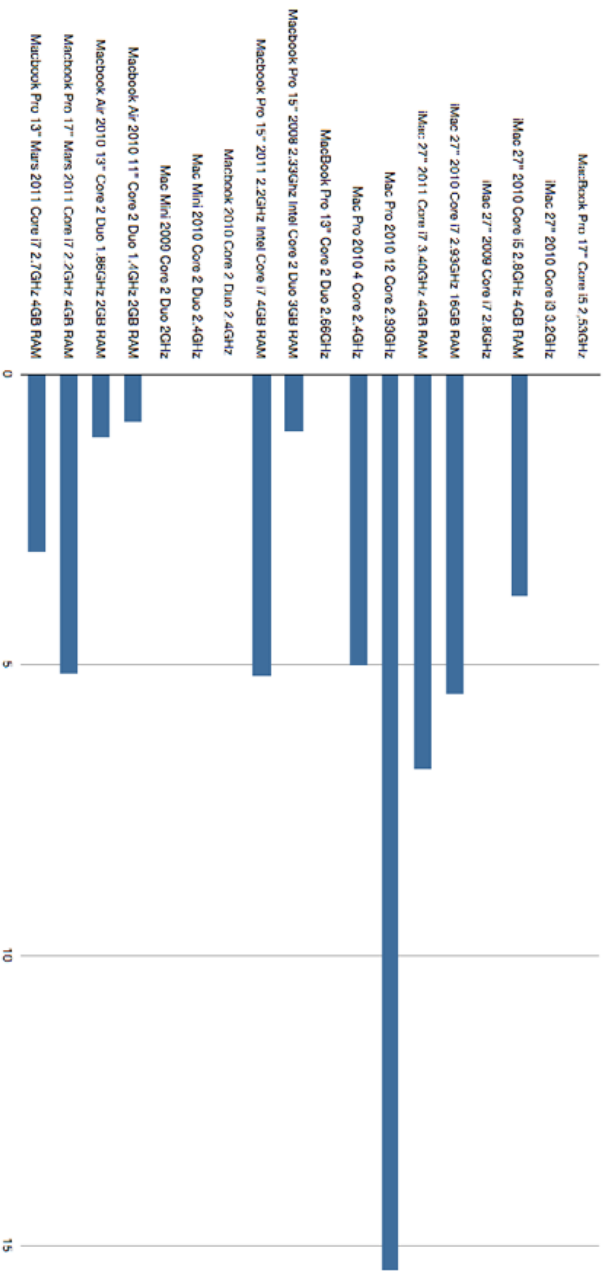
Å andra sidan innehåller de nya Core i5- och i7-propparna ett eget grafikkort och något Intel kallar DMI (Direct Media Interface 2.0), vilket enkelt uttryckt är en brygga mellan Intel:s northbridge och southbridge

på ett traditionellt moderkort. DMI delar också en hel egenskaper med PCI-E-bussen och lägger vi ihop allt detta så får vi vad Apple numera kallar Thunderbolt. Detta är också förklaringen till varför det krävs nya processorer överlag för att kunna stödja Thunderbolt-teknologin i de Mac:ar som i dagsläget inte har det.

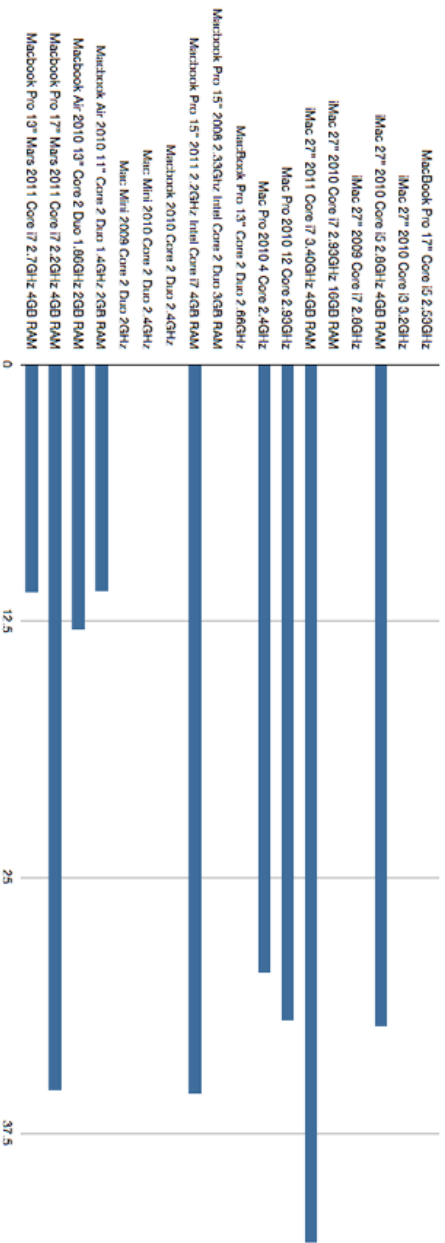
I tidigare tester av nya MacBook Pro-modellerna med Thunderbolt noterades en rätt extrem värmeutveckling från processorerna, som även där var Core i5 eller Core i7. Fläktarna gick så det stod härliga till, vilket tycks vara en återkommande åtkomma med MacBook Pro där i princip varje första modell i en ny generation verkar utrustas med en processor som inte riktigt trivs i det trånga skalet i en bärbar maskin. I nya iMac är fläktarna tysta, trots att vi pressar precis lika hårt som vi gjorde den 15" MacBook Pro som vi testade i förra numret av Macpro Magazine.

Prestanda

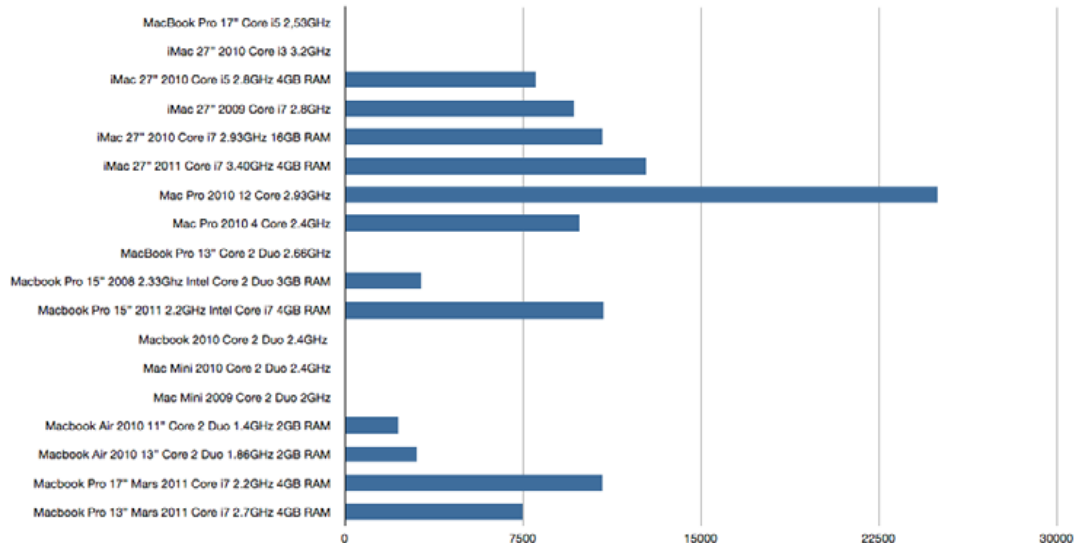
Att jämföra denna generation av iMac med tidigare modeller är rätt intressant, i synnerhet 27"-modellen. Den första Core i7-modellen jag testade av denna familj var en 2,8 gigahertz-modell från 2009 som landade på 9 651 poäng i 64-bitarsvarianten av Geekbench 2.0. Generationen efter var även den en Core i7-modell på 2,93 gigahertz som fick ihop 10 825 poäng. Inte en gigantisk skillnad, men ändå. Man ska för övrigt komma ihåg att den senare modellen hade 16 gigabyte internminne, och den tidigare endast fyra.

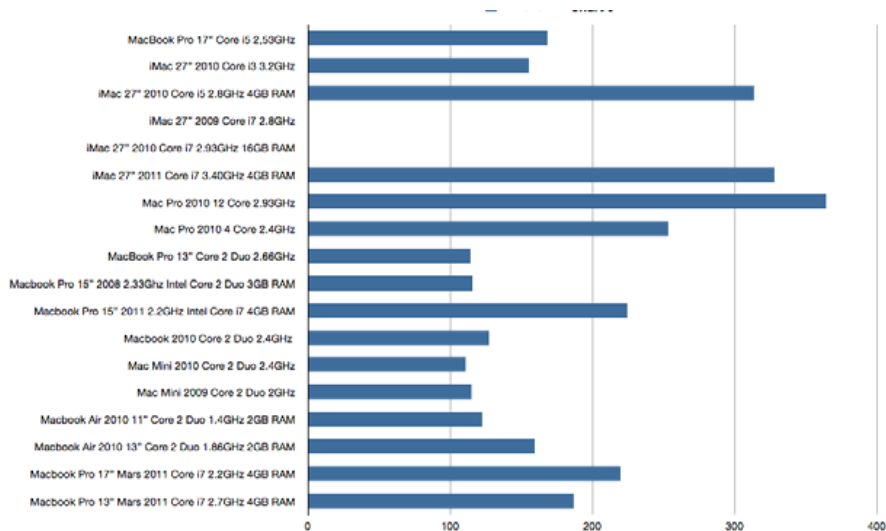
Cinebench CPU

Geekbench 64 bit

Xbench 2.0

Med en ny generation Core i7-processorer ser vi dock ett större hopp poängmässigt där den modell vi testat nu får hela 12 679 poäng, och det med fyra gigabyte interminne och en klockfrekvens på 3.4 gigahertz. Precis som med de nya MacBook Pro (exklusive 13"-modellen) har samtliga iMac-modeller nu två grafikkort. Ett integrerat i Core i5/i7-processorerna av Intel själva som duger bra så länge du bara ska ägna dig åt lättare användningsområden. Ska det fläskas på med tyngre grafik sparkar det andra grafikkortet igång. Den billigaste 21,5" iMac-modellen har ett AMD (tidigare ATI) Radeon HD 6750M-kort med 512 megabyte grafikminne som andra grafikkort, medan den modell vi testat här har ett betydligt kraftfullare AMD Radeon HD 6970M med en gigabyte grafikminne, men som också kan köpas med två gigabyte grafikminne för den som verkligen vill ha det värsta.

Våra tester av grafiken visar också att det andra grafikkortet gör skillnad för prislappen. Faktum är att det är det värsta grafikkort vi hittills testat med CineBench:s OpenGL-test. Det slår allt vi tidigare testat och det säger en hel del med tanke på alla de produkter som passerat Macpro:s testlab under åren. Den maskin som kommer närmast är den 15" MacBook Pro som vi testade i förra numret av Macpro Magazine, men med sina 35.57 poäng i Cinebench:s OpenGL-test är den ändå långt efter.

Summering

Tillbehören med Thunderbolt-portar låter ännu vänta på sig men för den som ändå vill leka med portarna går det exempelvis att använda iMac:ens skärm som en extern skärm till en annan Mac. Big deal, kan ju tyckas, men det riktigt balla är att iMac:en fortfarande går att köra som

en dator i “bakgrunden”. Åtskilligt med nya möjligheter för de som behöver mer CPU-kraft och färre skärmar på skrivbordet öppnar sig härmed.

Maskinen vi testat här är inte billig. Den kostar strax under 20 000 kronor inklusive moms och för ytterligare 1 820 kronor får du 8 gigabyte internminne också. En 256 gigabyte SSD-hårddisk landar på 4 550 kronor inklusive moms men till skillnad från en Mac Pro eller den nu mera till de sälla jaktmarkerna gångna Xserve så kan du inte köra både SSD och SATA. Vidare kan du numera heller inte uppgradera din dator på egen hand, vilket du kan göra med en Mac Pro, utan vill du stoppa i en större och/eller snabbare disk så är det in till verkstaden som gäller, oavsett om datorn är under garanti eller inte. Apples nya rutiner runt hårddiskar kräver att en hårddisk i en iMac ersätts av en annan som har Apples firmware i sig, annars kommer din iMac att bete sig mycket, mycket underligt i framtiden.

Slutligen, sensmoralen runt iMac är detta: vill du ha en ny, ruskigt snabb dator med gott om lagring och spännande funktioner i dag, köp en iMac. Vill du ha en ny, ruskigt snabb dator med gott om lagring och spännande funktioner som du kan uppgradera med ännu mer lagring, minne och snabbare grafik, köp en Mac Pro. Är det en iMac du vill ha, är det den här du ska köpa.

Tillverkare:	Apple
Pris:	Från 10 995 kronor inklusive moms (21,5” basmodell). Testat exemplar: 19 815 kronor inklusive moms.
Köp den hos:	Apple Store

Macradion

- Din subjektiva sanning

www.macradion.se

Blogsy.

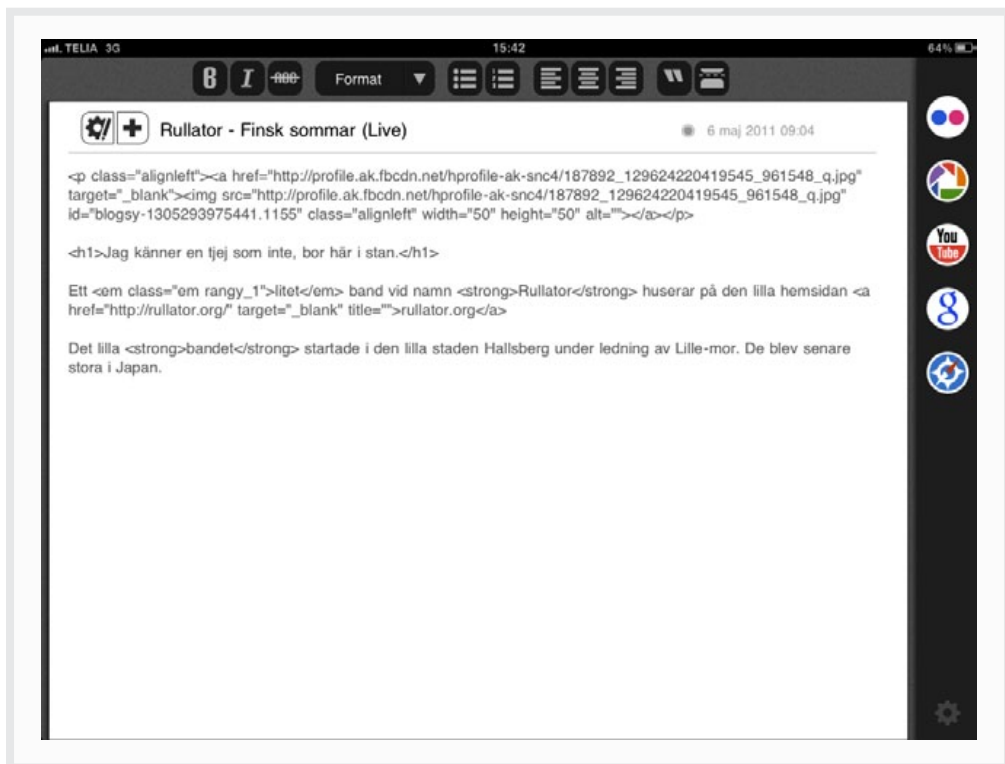
Ett ordentligt bloggverktyg för din iPad

iPad är en konsumeringsmaskin och ingenting du använder när du vill vara produktiv – hårda men ack så vanligt förekommande ord i frågan om vad man använder en iPad till. Dock finns det applikationer som försöker att hävda motsatsen, Blogsy är en av dem.

Av Oskar Eklind

Att använda sin iPad i syfte att blogga har tidigare inte varit helt självklart, i alla fall inte om plattformen varit Wordpress. Den officiella Wordpress-applikationen är fortfarande allt för instabil och gränssnittet lämnar en hel del att önska. Räddningen för dig som vill blogga på ett

enkelt och snyggt sätt via din iPad heter Blogsy. Denna sköna applikation levererar den drag- och släppteknik som så ofta fungerar ypperligt till iPad. Att senare kombinera detta med möjligheten till modifiering och eget skapande av HTML gör Blogsy till en fullträff på flera punkter

Grundpelaren i applikationen utgörs av en yta där ditt inlägg visas, en yta som innehåller både fram- och baksida. Växlandet mellan dessa

sker med ett enkelt svep över skärmen. Rich side ger dig en bild av hur ditt inlägg ser ut och det är på den du arbetar med drag- och släpptekniken. Write side agerar skrivyta där du skapar din rena text och här syns även det du lagt till på Rich side i form av HTML. Du kan även modifiera och lägga till egen HTML för att sedan se resultatet på Rich side.

Vidare möts du av en dockliknande sektion till höger och överst i fönstret en formateringslist. Den högra sektionen är fylld med fem ikoner och tjänster som applikationen tillhandahåller. Det är från dessa, till exempel YouTube eller Picasa, du hämtar dina filmklipp eller bilder för att sedan dra dem till ditt inlägg. Tekniken för att söka och implantera vald fil till ditt inlägg fungerar naturligt och väl och så även tekniken för att skapa länkar. När ditt inlägg är färdigt finner du flertalet

publiceringsalternativ likt dem du är van med från Wordpress, innehållande kategorisering, tid för publicering med mera.

Dock är Blogsy inte perfekt och det finns vissa saker som gör att min iPad ännu inte är mitt huvudsakliga verktyg i skrivandet på min blogg. Här gör även iPad:en i sig skyldig i och med ergonomin i skrivandet. Dock räddar ett ställ eller Smart Cover upp det hela något och skrivandet av kortare texter går alldeles utmärkt. Men det som stör mig mest är att filerna man vill ha i sitt inlägg måste finnas på någon av de tjänster som Blogsy erbjuder, till exempel Picasa eller Flickr. Visst kan du använda dig av Blogsys inbyggda webbläsaren och därifrån dra vald bild till inlägget men du kan inte komma åt de filer som finns på din iPad. Nämnas bör även att Blogsy i dagsläget enbart fungerar för Wordpress och Blogger men utvecklarna lovar på sin hemsida att applikationen kommer att få stöd för fler plattformar så småningom.

I denna sjukronorsvärld som vi nu lever i kan många från gratis-generationen kanske anse att 22 kronor är lite saftigt för en applikation. Denna massiva ekonomiska uppoffring är dock inget du kommer att ångra, Blogsy är helt enkelt ett riktigt bra exempel på att man faktiskt kan vara produktiv med sin iPad.

Utvecklare:	Fomola
Pris:	22 kronor
Köp den på:	App Store

**100% UPPTID FÖR DINA
NAMNSERVVAR!**

**ANYCAST DNS
BÅDE FÖR WEBBHOTELLS-
OCH DOMÄNKUNDER**

BESTÄLL

REAL RACING 2 HD

Jag vill ha en Volvo!

“Volvo, Volvo, en jättetrimmad Volvo, en Volvo med en åtta i som ryter och som går som själve f-----n!”. iPad 2 erbjuder ju riktigt trevliga möjligheter till snabbare och vassare grafik. Så varför inte ta och spela ett racerspel?

Av **Joacim Melin**

Jag är galen i bilar. De behöver inte nödvändigtvis gå snabbt, men de måste ha en känsla av något slag. De flesta asiatiska bilar går därför bort. Den roligaste bil jag haft är ironiskt nog en Volvo S80. Låt gå att det var T6-varianten med dubbla turbos, 283 hästkrafter, stolar som var som fotöljor och en riktigt fin automatlåda som tyvärr brukade rasa runt 8000-9000 mil, varför jag sålde min vid 7300 mil. Särskilt barnvänlig var den inte heller, visade det sig. I Real Racing 2 HD kan du köra två olika Volvo. C30 eller en racer-variant på samma modell. Du kan givetvis köra en rad andra märken också där Volkswagen, Jaguar, Ford och ett par till syns.

Grafiken är helt okej. Jag saknar möjligheten att ta bort ratt och sådant och endast se framrutan som man kan göra i andra bilspel. Ett annat intryck som sitter i lite mer ordentligt är att det är svårt att hitta den rätta spelkänslan. Ljudet är bra men eftersom det

inte finns någon taktil feedback i iPad:en så känner man aldrig den rätta känslan.

Irriterande är också utmaningarna. Vissa banor får man endast köra om man har poäng mellan X och Y. Har man då börjat köpa på sig tillbehör till sin bil så hamnar då över de poängen och då kommer man inte vidare i spelet utan att först spela om gamla banor igen för att sedan köpa en billigare bil och sedan utrusta den så man hamnar inom rätt nivåer igen. Det blir ytterligare en halvannan timmes spelande innan man kommer vidare och ungefär då har åtminstone jag tröttnat.

Prislappen på 75 kronor känns lite i överkant, även om spelet i sig är välgjort och faktiskt går att blåsa upp på din HD-tv via HDMI-adaptern till iPad 2. Spelet klarar nämligen av att spelas upp i 1080p-upplösning vilket är riktigt häftigt.

Tillverkare:	Firemint
Pris:	75 kronor
Köp det hos:	App Store

Dela kalendrar, mejl och adressböcker mellan
PC, Mac och smartphones. Vi ger dig tillgång
till samma information oavsett var du befinner dig!

Din e-post, kalender och kontakter.
Närsomhelst, överallt

macdaddy.se

PNG Compressor

När man arbetar med webbdesign och utveckling betyder filers storlek mycket. Det må vara Javascript eller bildfiler, men man vill alltid minimera och skära bort onödiga kilobyte till minsta möjliga. Textfiler (såsom HTML, CSS, Javascript) körs oftast igenom en "minifierare" innan produktion, men har det slagit dig att även bilder i formatet PNG har mycket onödigt "fett" redo att skäras bort?

Av Johan Brook

PNG Compressor heter det lilla programmet för Mac som hjälper dig. Den gör en sak – komprimerar PNG-bilder. Den har ett fönster där du drar in antingen en bild, flera bilder, eller hela mappar av bilder. Ut spottas färdigkomprimerade bilder, och den nya storleken presenteras, samt hur många procent som sparades. Inga konstigheter. De komprimerade filerna sparas som kopior i samma mapp som originalfilerna,

med ändelsen “-compressed” (du kan även välja i inställningarna att alltid skriva över originalen med de komprimerade kopiorna). Värt att notera är att även om man utnyttjar exempelvis Adobe Photoshops “Spara för webb ...”-funktion (som ska optimera filstorleken) finns tydligen ytterligare kilobyte att skära bort.

Jag attraherades av programmet främst tack vare dess enkelhet och utseende. Det finns absolut gratisprogram som gör exakt samma sak, bl.a. [ImageOptim](#) och kommandoradverktyg såsom [Pngcrush](#), men jag gillar PNG Compressors yttre, dess vackra ikon, och programmets hemsida. Dessa faktorer blir mer viktiga när applikationer blir mer och mer mainstream. Även priset, som vid tiden detta skrivs var 7 kr, är

inget att bråka över.

Det finns dock plats för några små förbättringar. Komprimeringen startar så fort du släpper objekt i fönstret – detta kan gärna få dröja tills jag klickar på en “Kör”-knapp eller liknande. Drar man in andra filtyper än .PNG visas inte ett uns till felmeddelande. Det vore även intressant att se hur mycket som totalt sparades i en batchoperation.

Arbetar du med webb, mobil, eller andra medier där stora filer är flaskhalsar rekommenderas detta lilla program starkt. Nuförtiden är det givet för mig att köra bilder genom PNG Compressor innan livesläpp.

Utvecklare: Vadim Shpakovski
Pris: 7 kr
Köp den i: [Mac App Store](#)

Annons

Mångårig erfarenhet av utveckling
i Objective-C och Cocoa

Nu även iOS

 STENBERG IT

<http://stenbergit.se>

Lacie 2big Quadra

Rejält ska det vara!

LaCie:s 2big Quadra ger dig gott om diskryta, ett enkelt handhavande och rejält med stil. Prislappen skäms inte heller för sig, men saknas inte något?

Av **Joacim Melin**

LaCie:s 2bit Quadra-diskar har hängt med ett tag nu. Och det är en rejäl pjäs, definitivt ingenting man vill få på foten. Tyngden har mycket med att göra att LaCie:s sätt att hantera värmen är inte att bygga in en fläkt utan istället att låta chassit göra jobbet och kyla hela mankemanget passivt. Och det fungerar faktiskt riktigt bra även om det i ett varmt kontorsrum kanske kan bli problem. Sommarens värmemånader lär nog tvinga den här typen av konstruktioner att bekänna färg.

LaCie:s rykte har fått sig en törn de senaste åren. Precis som med exempelvis Iomega har de en hel del att bevisa för att återvinna kundernas förtroende och med pjäser som 2big Quadra tycker jag att LaCie visar att de menar allvar.

Att installera den här pjäsen är rätt enkelt egentligen. Om du har möjlighet, kör eSATA då du får ut maximal prestanda ur 2big Quadra. Har du inte det är det FireWire 800 (två portar), FireWire 400 eller USB 2.0 som gäller. Nej, du läste rätt, inget USB 3.0, och inget Thunderbolt. Det senare är LaCie på gång med flera modeller som borde landa på marknaden innan industrisemestern, men när det gäller USB 3.0 är det mer oklart och man får lite känslan av att branschen står och väger mellan Thunderbolt och USB 3.0. Båda är nya standarder och att Apple redan gått i bräsch och omfamnat Thunderbolt lär göra sitt till när jättar som Dell, HP och andra PC-tillverkare ska bestämma sig.

Konfiguration

En bra grej att kolla är hur din 2big Quadra är konfigurerad. Som standard är den satt på att vara "snabb". Detta innebär i klartext raidnivå noll där datat skrivs på båda diskarna som om det är en enda stor disk.

Noll redundans, men en sjuklära fart.

Ett annat läge kallas Concatenation. Detta betyder i klartext att den först fyller upp den första disken, sedan den andra. Skulle en fil nästan få plats på första skrivs de kvarvarande blocken på den andra disken och tja, du kan ju tänka dig själv vad som händer om någon av diskarna går sönder.

De två sista är att ha diskarna som de är, två stycken på en terabyte vardera. Noll redundans där också men går den ena hårddisken sönder är datat på den andra disken säkert så länge den inte rasar. Det sista är givetvis spegling, eller raid-nivå ett. Att sätta ny RAID-nivå på din enhet gör att eventuellt data du sparat ned på en enhet ryker, så du gör gott i att bestämma dig direkt innan du börjar fylla upp enheten. Att byta raidnivå går snabbt och är smidigt och en formatering senare i Mac OS X så är du uppe och snurrar.

Vi satte enheten i raidnivå ett, alltså två diskar som är speglade. Detta för att det dels är det smartaste valet och dels för att det verkligen visar vad styrkretsarna i en diskenhet som denna egentligen går för.

Med AJA System Test mäter vi upp 76.2MB/sek vid skrivning och 82.6MB/sek vid läsning av 128 megabyte stora filer och med operativsystemets egna filsystemsbuffert avstängd. Ska man översätta det till klartext tar det inte ens en halv minut att kopiera över två gigabyte från din dator till en 2big Quadra som arbetar i raidnivå ett.

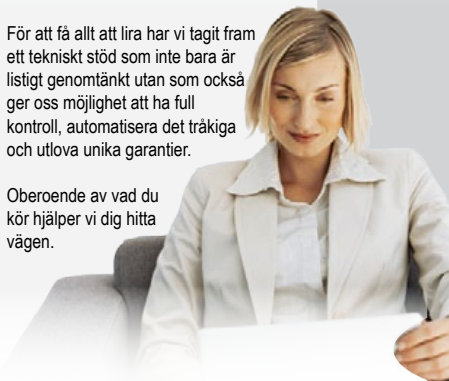

Play nice

Further är ett litet, snabbt företag laddat med kraftfull kompetens och trevliga tekniker och konsulter. Vi levererar ett högt värde genom att sätta oss in i våra kunders verksamhet och skapa IT-system och lösningar som passar och fungerar.

För att få allt att lösa har vi tagit fram ett tekniskt stöd som inte bara är listigt genomtänkt utan som också ger oss möjlighet att ha full kontroll, automatisera det tråkiga och utlova unika garantier.

Oberoende av vad du kör hjälper vi dig hitta vägen.

Prislappen då? Runt 2 500 kronor får du ge för en 2big Quadra med två en terabyte stora hårddiskar. Vill man kan man köpa flera och sen montera dem i ett särskilt rack som LaCie också säljer. Vi tycker det är värt pengarna; 2big Quadra ger ett gott intryck och givetvis får framtiden utvisa om det intrycket består. Vi hade gärna sett en Thunderbolt-anslutning på enheten framför eSATA, men det kanske kommer i en senare version?

Tillverkare:	LaCie
Pris:	Cirka 2 495 kronor
inklusive moms	
Köp den hos:	Pixmania

Bamboo Stylus for iPad

Pennan du inte visste du behövde

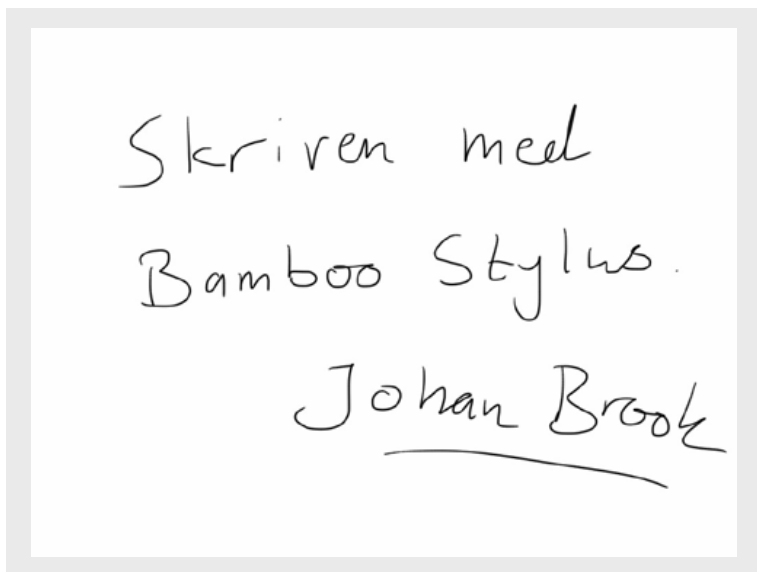

När Steve Jobs först introducerade iPhone 2007 beskrev han också sin (och säkert många andras) ogillande av de speciella pennorna som ofta användes för att styra dåtidens smartphones och handdatorer. Med iPhone behövdes bara det man alltid bär med sig – sina fingrar. Enkelt och självklart. Men i och med iPads större skärm och därmed möjlighet till utsvävningar – kan Wacoms Bamboo Stylus prestera lika bra, och är den nödvändig?

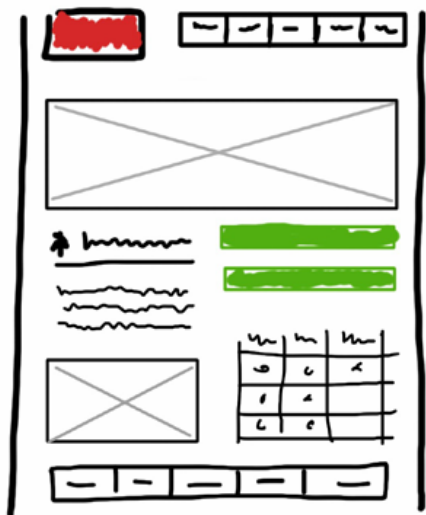
Av Johan Brook

Bamboo Stylus är alltså en penna gjord för användning med iPad. Istället för fingret använder du pennan för att navigera runt, och det möjliggörs tack vare pennans spets – tillverkad i ett mjukt material – som tydligen fungerar lika bra att använda med multitouch som mänsklig hud. Wacom är branschledande främst inom marknaden för digitala ritplattor, och Bamboo Stylus känns proffsigt tillverkad. Den är tillverkad

i metall (ingen mesig plast) och ligger bra i handen. Finns även ett clip som gör att pennan kan fästas på saker, likt vanliga pennor. Den är ca 12 centimeter lång och väger knappt 20 gram.

Första gången jag använde den med en iPad slogs jag över hur mycket mer precis man kan vara med en penna än med ett finger. Förutom att spola tio år tillbaka i tiden var det faktiskt helt okej att surfa runt medan jag använde pennan. Jag tenderade att träffa små länkar på hemsidor bättre, eftersom pennan är lättare att sikta med. Dock tappar man själva närheten och touch-känslan – det som är så bra med iPad och iPhone, så jag gick efter ett tag tillbaka till att använda de gamla goda fingrarna igen. En övrig notering är att man måste trycka lite hårdare med pennan för att få respons på iPads skärm. Det räcker alltså inte bara att nudda till skärmen, som man ofta gör med fingret.

Mockup i Sketchbook

Det är för handskrivna anteckningar, illustrationer och andra skisser som Bamboo Stylus verkligen visar sin styrka. Jag har aldrig riktigt gillat att anteckna med fingrarna på iPads skärm – det känns fel, klumpigt och som en omväg. Med Wacoms penna gick det till min förvåning bättre, än en gång tack vare den tunna spetsen som möjliggjorde den kontroll vi har med vanliga bläck- och blyertspennor. Har du dille på att anteckna mycket för hand på din iPad – spana in denna produkt. Dock måste man anstränga sig något för att inte lägga resten av handen på skärmen medan man antecknar. Du kan alltså inte se iPad som ett regelrätt papper.

Om anteckningar var kul med pennan är skisser och illustrationer ett lekhus. Det är verkligen här jag kan se Bamboo Stylus riktiga nytta. Att kunna i applikationer såsom Sketchbook Pro/Express skissa upp en layout, ett diagram, ett schema, eller övrig grafisk representation, är riktigt, riktigt häftigt med pennan. Du har allt digitalt – du kan maila iväg skissen till andra eller spara till en dator – boom. Det är för dessa uppgifter pennan känns bättre att använda än ett finger, i och med att vi (eller jag) helt enkelt är mer van att använda pennor för detta. Det kanske kommer att förändras med tiden, men generellt klår pennan mitt finger för ritande och skissande.

Jag gillar Bamboo Stylus. Företaget vet vad de gör, och produkten fyller faktiskt ett behov jag inte visste fanns. Användningsscenarier kan vara många: du kan skissa mockups på din iPad och snabbt som attan dela dem med klienter och medarbetare, du kan rita scheman eller andra skisser under lektionen, eller bara sätta dig ner och måla (se mitt blygsamma försök till målning med pennan).

Bamboo Stylus

Tillverkare: [Wacom](#)

Pris: Ca €30

Köp den hos: [Wacom eStore](#)

Logitech HD Pro Webcam C910

Inte illa. Nej, inte illa alls faktiskt. Logitechs HD Pro Webcam C910 må vara dyr, strax under tusenlappen, och vad den saknar i smidighet när det gäller själva installationen har den igen i kvalitet.

Av Joacim Melin

De två bildexemplen på nästa sida säger egentligen det mesta. Den ena bilden är tagen med en iSight-kamera inbyggd i min 24" Apple Cinema Display, den andra med Logitech-kameran. Hade jag haft en Firewire 400 <-> 800-kabel skulle jag ha visat ett exempel med den gamla iSight-kameran Apple tidigare sålde separat (jag har två av dessa rackare. Fina grejer!).

Apple iSight

Logitech HD Pro Webcam C910

Logitech HD Pro Webcam C910 är alltså en extern webbkamera som du hänger ovanpå skärmen. Fästet känns stabilt men den passar inte riktigt Apples tunna skärmar utan verkar vara bättre gjord för lite tjockare prylar! Även om man kan klämma åt den en del så sitter den aldrig riktigt fast. Kameran är officiellt gjord för Windows i allehanda versioner men fungerar också utmärkt med Mac OS X Snow Leopard.

Kameran klarar upp till full HD-upplösning, alltså 1080p, vilket är betydligt lägre än vad Apples iSight-kamera klarar. Här finns dock en fälla att tänka på; när man använder Photobooth, vilket jag gjorde för detta test, så tas inte bilderna i högre upplösning än 640x480 pixlar. C910 klarar upp till 1080p (1920x1080 pixlar) enligt den egna specifikationen. Apples inbyggda iSight-kameror klarar upp till 1280x1024 pixlar, vilket du också får ut om du tittar på video "live" genom kameran men så snart du tar en bild med kameran och då använder de API:er som Apple erbjuder för att ta bilder via kameran så skalas bilden alltså ned till 640x480 pixlar, oavsett applikation. Varför Apple valt att

göra på detta viset är för mig okänt. Äldre versioner av de inbyggda iSight-kamerorna, exempelvis de som är inbyggda i de äldre Macbook Pro-maskinerna (generationen före Unibody) har rapporterats kunna ta bilder i 1280x1024 pixlar.

870 kronor för en webbkamera är dyra pengar. Men testbilderna tycker jag talar sitt tydliga språk. Bilderna är tagna i motljus i ett rum utan övrig belysning bortsett från ljuset från fönstret och C910 har placerats ovanför iSight-kameran när den testbilden togs. Om ni bortser från den apliknande personen på bilderna så ser ni att iSight-kameran i min 24" Cinema Display-skärm har rätt stora problem att hantera motljuset medan C910 ger betydligt bättre bildkvalitet. Så om du har planer på att göra podcasts med video eller syssla mycket med videokonferenser är detta kameran för dig. Din skärm eller notebook blir betydligt mindre elegantare med denna kamera ovanpå men i slutändan är det väl resultatet som räknas?

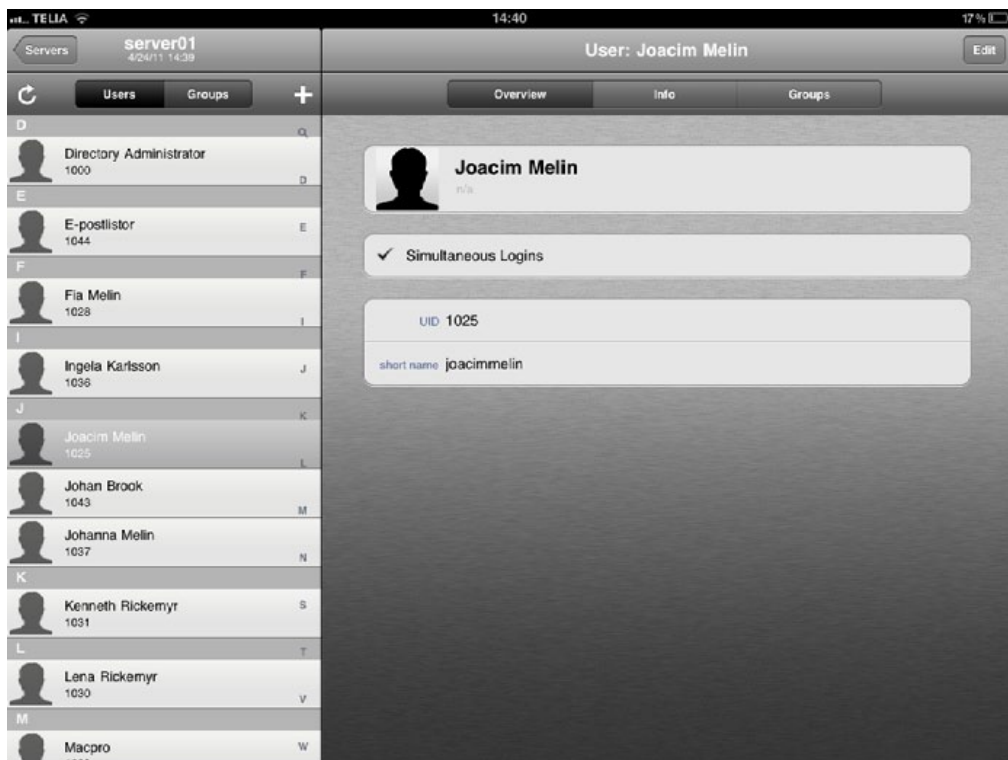
Tumme upp för Logitech HD Pro Webcam C910.

Tillverkare:	Logitech
Pris:	870 kronor inklusive moms
Köp den hos:	Misco

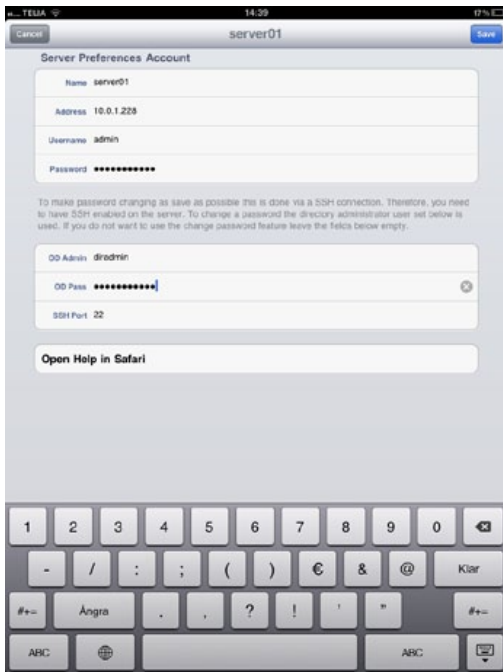
Workgroup Manager Remote

Mobil användarhantering i Open Directory

En variant av Server Admin finns ju redan för iPad, och den är ju på många sätt ruggigt bra och utnyttjar iPad:ens skärm maximalt. Men nu finns också ett administrationsprogram för användare och grupper – *Workgroup Admin for iPad* heter det.

Av **Joacim Melin**

Sitter du med din iPad på långa möten och vill få lite vettiga saker gjorda samtidigt? Kolla då in Workgroup Manager Remote. Jag sprang på programmet av en slump. Eller så har jag fått avsevärt sämre syn med åren. Hur som haver så hittade jag det här programmet på App Store, och för att göra en lång historia kort så fungerar det ju faktiskt bra. Du kan inte administrera policys och dylikt för datorer anslutna till ett OD men du kan hantera både individuella användare och användargrupper.

I sedvanlig ordning krävs det att du har tillgång till OD:t antingen via VPN, LAN eller via Internet om du har rätt portar öppna. Du ansluter dig med både administratörskontot för servern och sedan administratörskontot för open directory och sedan är det bara att smaska på. Enkelt, lätt och snyggt. Prislappen är på 55 kronor för programmet och det får väl sägas vara helt okej med tanke på att du faktiskt kan ha rejäl nytta för det i ditt dagliga jobb.

Har du missat Server Admin Remote så finns det också. Prislappen där är 95 kronor och det är värt varenda öre.

Tillverkare: Harlekins
Pris: 55 kronor
Köp det hos: [App Store](#)

Denna texten kunde ha försvunnit i ett spamskydd.

Tur att Macpro kör Halon VSP.

Vi tar aldrig, aldrig bort riktiga brev. Det känns självklart, men ändå är vi nästan ensamma om det.

Hur går det till, undrar du. Först och främst måste man kunna skilja på brev och spam. Andra tillverkare använder gratistekniker (men tar betalt för det, så klart) som tittar på brevens innehåll. Vi tittar i stället på volymen som breven sprids i. Det är svårt, men betydligt smartare.

Dessutom tar vi aldrig bort brev i det tysta. Vi är vad man brukar kalla "transparenta", och kan således ge tydliga felmeddelanden till avsändaren. Vi kallar det att "neka" spam, vilket är trevligare än att ta bort brev. Läger man ett brev i karantän slutar det ofta med att det försvinner, utan att någon ser det.

Är vi bra nog åt dig? Låt oss säga så här. Vi är en av få produkter som klarar av trafiken och kraven hos stora webbhotell. Titta gärna på våra referenser. Oddsén är goda för att du kommer bli mycket, mycket nöjd. Dessutom är vi ett svenskt företag, med mycket trevlig support.

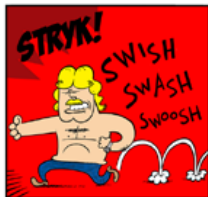
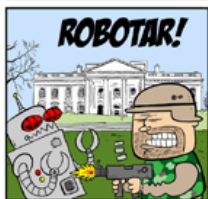
HALON
halon.se

WANLOO

Wanloo

Annons

ROCK MANLYFIST

-Master of SPACE KARATE!

En webserie av Johan Wanloo
www.rockmanlyfist.com

NYTT
AVSWITT
VAR JE
MÅNDAG!

Retro

Genesis redux

Chic. Not geek.

The new iMac. A designer original. Fully accessorized with networking, modem, plenty of cool software and one-click internet access. www.apple.com. Think different.

När Steve Jobs återvände till Apple började han med att slakta hela produktutbudet för att få ordning på kostnaderna. Därefter inleddes jakten på Apples nästa succé, den första på fler år än någon egentligen vågade fundera över. Men istället för att uppfinna något nytt, så gjorde Apple vad de sedan dess gjort gång efter annan: de tog något som redan fanns och förbättrade och förfinade produkten. Men den här gången var det inte en konkurrerande produkt som fick sig en Apple makeover - den här gången var det Apples egna ikon, Macintosh,

som uppdaterades och kastades in i Interneteran som rådde i slutet på 90-talet. De klassiska egenskaperna från den klassiska Mac:en fanns fortfarande där, med ett bärhandtag, hela datorn i ett stycke, en distinkt design och så vidare. Men till skillnad från originalet så var iMac inte dragiskt under dimensionerad när det gällde minne, processorkraft och lagringsyta utan här fanns det rejält av det mesta. G3-processorn var på den tiden synnerligen konkurrenskraftig och Apple slog helt enkelt knock-out på marknaden. Att Apple sedan ägnade de kommande åren åt att mjölka iMac på allt vad den var värd intäktsmässigt kan vi kanske bortse från, för det blev en aning pinsamt när Apple till stor kostnad flög över ett antal europeiska journalister till Japan för att se en Steve Jobs i kostym (vilket är ett måste för att bli tagen på allvar i Japan) presentera ... ytterligare två iMac-modeller med lite snabbare processorer, Firewire-portar och några nya färgkombinationer.

Lyckligtvis ersattes iMac med iMac G4 inte allt för långt senare. Men den datorn berättar vi mer om en annan gång...

MACPRO

PREMIUM

Bonusmaterial för er som köper Macpro Magazine

Sugen på att vinna kul saker, läsa bonusmaterial på webben och få tillgång till exklusivt material? Välkommen till Macpro Premium.

Som du märker är detta nummer av tidningen annorlunda prissatt. Den nya nivån, 22 kronor per nummer, är den som gäller tills vidare och motiveringen till denna prishöjning är enkel: vi vill ge er läsare ännu mer för pengarna men för sju kronor får man som bekant inte mycket så med en höjning till 22 kronor har vi möjlighet att köpa in mer material, anordna tävlingar och publicera ännu mer artiklar på webben.

Allt detta kommer att vara åtkomligt genom att ange ett lösenord. Lösenordet gäller 30 dagar framåt och är unikt endast för en viss månads innehåll i Macpro Premium. In-

formation kommer fortlöpande att postas på Macpro med nyheter i Macpro Premium och allt premiummaterial samlas sedan under en och samma sida.

Varför gör vi då detta? Varför kan inte allt vara gratis som det varit tidigare?

Den krassa verkligheten är att Macpro och Macpro Magazine kostar pengar att driva och vissa månader tjänar vi mer pengar på annonser, andra inte lika mycket.

Vi har länge brottats med idén att finansiera sidan mer genom fler annonser utan att förstöra läsupplevelsen men då ingen vill ha ett Macpro som ser ut som valfri kvällstidnings hemsida med annonser precis överallt så har vi istället handplockat annonser från diverse annonsnätverk och sedan försökt placera dem på hemsidan så de inte stör men ändå syns.

Med er hjälp kan vi göra Macpro större och ännu bättre också på webben och som tack får ni alltså obegränsad tillgång till Macpro Premium. Exklusivt bonusmaterial för alla som köper Macpro Magazine!

Macpro Magazine Juni 2011
släpps den 20 juni!

